

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΝΕ' | ΤΕΥΧ. Α' | ΑΘΗΝΑΙ, Ι. ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14, Τ. 140-ΤΗΛ. 718-308 | 1/15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1978 | ΑΡΙΘ. 1-2

ΕΟΡΤΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ*

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Αριθ. { Πρωτ. 5266
Διεκπ. 3227

Αθήνησι τῇ 20-12-77

Παναγιώτατε καὶ Θειότατε Ἀρχιεπίσκοπε Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικῆ Πατριάρχᾳ, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὲ καὶ περιπόθητε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργῆ τῆς Ἡμῶν Μετρούπολεως, κύριε Δ η μ ῆ τ ρ ι ε, τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορευόμενοι.

Εἰρήνης καὶ ἀγάπης εορτῆ φιλήματι Ὑμᾶς ἐν Πνεύματι περιπτυσσόμενοι, μετὰ τῶν ἐν ὁρίοις Βηθλεὲμ ἀγραυλούντων ποιμένων δοκοῦμεν ἐνοῦσθαι, τῶν πρώτων ἀκουσάντων τῶν ἀγγέλων ὑμνούντων τὸν Θεὸν τῶν Πατέρων καὶ Κύριον τοῦ Ἐλέους ἐπιγῆς ὀφθέντα σωματικῶς.

* Ὅμοια Γράμματα ἀπεστάλησαν καὶ πρὸς πάντας τοὺς λοιποὺς Ὀρθοδόξους Πατριάρχας καὶ τοὺς Ἀρχιεπισκοπῶν τῶν Ὀρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν.

Διό, καὶ ὡς ἐκεῖνοι προστιθέντες τὴν ἑαυτῶν ἐπίκληρον δοξολογίαν εἰς τὴν αἰδίον καὶ ἀκήρατον τῶν ἀγγέλων ὕμνησιν, χαρᾶς πληρούμεθα καὶ εορτίου ἀγαλλιᾶσεως, τὸ «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ» μετ' Ὑμῶν ὁμοφρόνως συμπάλλοντες.

Ἐπὶ δὲ τὴν Βηθλεὲμ νοερώς ἀναγόμενοι καὶ τὸν δι' ἡμᾶς νηπιάσαντα Θεὸν δουλοπρεπῶς προσκυνοῦντες, αἰτούμεθα παρ' Αὐτοῦ, ἵνα, πηγὴ ὑπάρχων ἀγαθότητος, ἐνισχύῃ πολυειδῶς τὴν Ὑμετέραν Μεγάλην Ἀγιωσύνην εἰς τὴν ἱερωτάτην τῆς Πρωτοιεραρχίας τῆς Οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας διακονίαν καὶ χαρίζεται Ὑμῖν τε καὶ τῷ περὶ Ὑμᾶς ἱερῷ κλήρῳ καὶ λαῷ καὶ τῷ κόσμῳ παντὶ τὸν νέον ἐπανατέλλοντα ἐνιαυτὸν τῆς Ἐαυτοῦ χρηστότητος εἰρηγικόν, ἡρεμον καὶ ἡσύχιον εἰς δόξαν τοῦ Ὀνόματος Αὐτοῦ.

Ἐπὶ δὲ τούτοις μετὰ πολλῆς ἐν τῷ δι' ἡμᾶς ἐνανθρωπήσαντι ἀγάπης καὶ τιμῆς κατασπαζόμενοι τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα διατελοῦμεν

Ἀγαπητὸς καὶ ὀλοπρόθυμος ἐν Χριστῷ
ἀδελφὸς

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΕΡΑΦΕΙΜ, Πρόεδρος

ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ Α. Θ. Π. ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΟΙΣ

† ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Ἐλέφ Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης παντί τῳ πληρώματι τῆς Ἐκκλησίας χάριν, εἰρήνην, ἔλεος παρὰ τοῦ ἐν Βηθλεὲμ τεχθέντος Σωτῆρος Χριστοῦ.

Κατὰ τὴν ἁγίαν αὐτὴν νύκτα τῶν Χριστουγέννων ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία, παραπλεύρως τῆς Μητρὸς Θεοτόκου καὶ μετὰ λατρείαν καὶ ἀγάπην, κύπτει ἐπάνω εἰς τὸ δρόφος Ἰησοῦν καὶ προσεύχεται.

Ἐντὸς τοῦ βιώματος τούτου τῆς Ἐκκλησίας καὶ μετὰ τὴν προσευχὴν, μετὰ ἀγάπην δὲ καὶ εἰρήνην πρὸς ὅλους ἐπικοινωνοῦμεν ἑορτίως, ἀπὸ τὸν ταπεινὸν οἶκόν μας τοῦ Φαναρίου, μετὰ ὑμᾶς, ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ, καὶ μετὰ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ προσκαλοῦμεν ὅλους εἰς μίαν ἔξοδον. Εἰς τὴν ἔξοδον ἀπὸ τὴν ὠραιοποιημένην εἰκόνα τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τὴν γραφικότητα τῶν Χριστουγέννων καὶ τὸν λαμπρὸν μυθώδη διάκοσμον, πρὸς τὴν πραγματικότητα. Πρὸς τὴν γυμνὴν πραγματικὴν εἰκόνα τῆς Γεννήσεως ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου, τοποθετημένην εἰς τὸν κόσμον τῆς ἐποχῆς μας. Ἡ ἀληθινὴ εἰκὼν εἶναι σκληρὰ.

Ὁ Χριστὸς τῆς Βηθλεὲμ εἶναι ἓνα παιδί νεογέννητον, ἄστεγον, μετὰ πρόχειρα σπάργανα, μετὰ μόνην θαλπωρὴν τὴν τρυφερότητα τῆς Μαρίας, τὴν στοργὴν τοῦ Ἰωσήφ, τὰ ἄχυρα, τὴν συμπάθειαν τῶν ζώων, τὴν ἀγαθότητα τῶν ποιμένων των, τὴν σοφίαν ἢ ὁποία γνωρίζει νὰ θαυμάζη καὶ νὰ λατρεύη, τὰ καθαρὰ πνεύματα τῆς δημιουργίας καὶ τὴν παρουσίαν καὶ ὑπόμνησιν τοῦ διαστήματος, ὅτι ὁ μικρὸς πλανήτης μας δὲν εἶναι ὁ κόσμος ὅλος.

Πέραν τούτων, τὴν εἰκόνα παισιώνου τοῦ ἀφιλόξενον, ἢ παγερὴ ἀδιαφορία καὶ ἢ ἐγκληματικὴ ἀσπλαγχνία. Γύρω εἰς αὐτὸ τὸ παιδί, τὸ νεογέννητον, δεκατέσσαρες χιλιάδες παιδιὰ ἐσφαγμένα.

ὑπὸ τὰς συνθήκας ταύτας ὁ Θεὸς γίνεται ἄνθρωπος καὶ προσλαμβάνει τὴν ἀνθρωπότητα εἰς ὅλας τὰς διαστάσεις τῆς ἀθλιότητος τῆς διὰ νὰ τὴν σώσῃ διότι ὅπως λέγει Ἰρηγόριος ὁ Θεολόγος, «τὸ γὰρ ἀπόρρητον ἀθεράπευτον» (Migne P.G. 37, 181).

Ἄλλὰ τὸ Παιδί - Ἰησοῦς δὲν εἶναι μόνον Τοῦ εἰς αὐτὴν Τοῦ τὴν κατάστασιν, καὶ μετὰ παρέλευσιν σχεδὸν δύο χιλιάδων ἐτῶν ἀπὸ τῆς Γεννήσεώς Του.

Τὴν σκληρότητα τῆς εἰκόνας τῶν πρώτων Χριστουγέννων ὀλοκληρῶναι σήμερον ἢ τραγικότητος τοῦ ἀνθρώπου - παιδιοῦ, εἰκόνας τοῦ Θεοῦ. Ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς μας γεννῶνται, ὑπάρχουν καὶ περιφέρονται ἑκατομμύρια παιδιῶν, μικροὶ ἀδελφοὶ τοῦ Χριστοῦ, χωρὶς θαλπωρὴν καὶ στοργὴν, ἀλλὰ μέσα εἰς ἓνα περιβάλλον ἀφιλόξενον καὶ ἀδιάφορον, διωκόμενα ἀπὸ τὸν Ἡρώδη τῆς πείνας, τῆς γυμνότητος, τῆς ἀμαθείας.

Ἰδοῦ, διατὶ τὸ ἐφετεινὸν ἡμῶν μήνυμα τῶν Χριστουγέννων πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸν κόσμον, ἀφιερούται εἰς τὸ παιδί, τὸ κύτταρον τῆς ἀνθρωπότητος.

Τὴν ἀξίαν καὶ ἱερότητα τοῦ παιδιοῦ καὶ τὴν σχέσιν τοῦ πρὸς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ πρὸς τὸν καθένα μας προσωπικῶς ὑπέδειξεν αὐτὸς ὁ Κύριος. Συνεταῦτισε τὸ παιδί πρὸς τὸν ἑαυτὸν Τοῦ καὶ πρὸς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ καθώρισε τὴν σημασίαν καὶ σπουδαιότητα τῆς συμπεριφορᾶς μας πρὸς τὸ παιδί, ὅταν ἐτόνισεν ὅτι ἢ συμπεριφορὰ αὐτῆ εἶναι ὡς νὰ ἀναφέρεται εἰς τὸν Ἰδιον: «καὶ λαθὼν παιδίον ἔστησεν αὐτὸ ἐν μέσῳ αὐτῶν καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτὸ εἶπεν αὐτοῖς: ὅς ἐάν ἐν τῶν τοιούτων παιδιῶν δέξηται ἐπὶ τῳ ὀνόματί μου ἐμὲ δέχεται καὶ ὅς ἐάν ἐμὲ δέξηται, οὐκ ἐμὲ δέχεται, ἀλλὰ τὸν ἀποστείλαντά με» (Μάρκ. 9, 36-37). Καὶ πάλιν ὁ Κύριος λέγει: «ἐάν μὴ στραφῆτε καὶ γέννησθε ὡς τὰ παιδιά, οὐ μὴ εἰσεέλθητε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. 18, 3), καὶ καταλήγει «ὅς δ' ἂν σκανδαλίση ἓνα τῶν μικρῶν τούτων τῶν πιστευόντων εἰς ἐμέ, συμφέρει αὐτῷ ἓνα κρεμασθῆ — μύλος ὄνικος εἰς τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ καταποντισθῆ ἐν τῳ πελάγει τῆς θαλάσσης» (Ματθ. 18, 6).

Ὡστε, Χριστὸς καὶ παιδί ταυτοπροσωποῦνται κατὰ ἀνθρωπόθεον, τὴν φορὰν αὐτὴν, λόγον. Ἡ σχέση μας πρὸς τὸ παιδί εἶναι θείας διαστάσεως, ἥτοι ἢ σχέσις αὐτῆ, ὅσον ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν τῆς, ὅσον καὶ ὡς πρὸς τὰς συνεπειὰς τῆς, ἔχει τὰς διαστάσεις τῆς σχέσεως τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεόν, μέχρι τοῦ σημείου, ὅταν ἀγάπη καὶ στοργὴ ρυθμίζη τὴν σχέσιν αὐτὴν νὰ εἴμεθα μετὰ τὸν Χριστὸν ἐν τῇ βασιλείᾳ Του, καὶ, ὅταν εἰς τὴν σχέσιν μας πρὸς τὸ παιδί παρεμβάλλεται τὸ σκάνδαλον — ἢ περιφρόνησις καὶ ἐγκατάλειψίς του, ἢ ἀδιαφορία, ἢ κακὴ μεταχείρισις καὶ ἢ κάθε εἶδος κακία — τότε νὰ εἴμεθα ἔτοιμοι διὰ τὴν αὐτοκαταστροφὴν μας.

Ἄλλὰ καὶ ἀκόμη περισσότερο. Τόσον μεγάλη εἶναι ἡ ἀξία τοῦ νὰ εἶναι κανεὶς παιδί, ὥστε ὁ Κύριος ζητεῖ ἀπὸ ἡμᾶς ὡς χαρακτηριστικὸν τῆς ἐπιστροφῆς μας εἰς Αὐτόν, τῆς ἀναγεννήσεώς μας, καὶ ὡς προϋπόθεσιν εἰσόδου μας εἰς τὴν βασιλείαν Του, νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν παιδικότητα, δηλαδὴ εἰς τὴν ἀπλότητα, τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν σοφίαν τῆς: «ἐὰν μὴ στραφῆτε καὶ γένησθε ὡς τὰ παιδιά, οὐ μὴ εἰσέλθητε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. 18, 3).

Καὶ πράγματι. Ὅχι μόνον κατὰ θεανθρώπινον θεολογικὸν λόγον, ἀλλὰ καὶ ἀπλῶς, κατὰ λόγον βιολογικόν, ἀνθρωπολογικόν καὶ κοινωνιολογικόν, μέσα εἰς τὴν ὄλην σύμβασιν, δομὴν καὶ ἀνέλιξιν τῆς ἀνθρωπίνης πορείας, τὸ παιδί εἶναι τὸ δ υ ν α μ ι κ ὸ ν τῆς ἀνθρωπότητας, τὸ ὁποῖον ἀναλόγως τῆς διαπλάσεώς του, δύναται νὰ ἀποδῇ στοιχεῖον, εἴτε ἀγαθοποιὸν καὶ οἰκοδομητικόν, εἴτε διαλυτικόν καὶ καταστροφικόν.

Τὴν μεγάλην ταύτην ἀξίαν τοῦ παιδιοῦ, ὡς ψυχοσωματικῆς προσωπικότητας, καθ' ἑαυτήν, ὡς καὶ τὴν σπουδαίαν θέσιν του εἰς τὴν ζωὴν καὶ διὰ τὴν ζωὴν τοῦ κόσμου ἔχουσα ὑπ' ὄψιν ἡ Ἐκκλησία, ἀνέκαθεν μὲ ἰδιαιτέραν στοργὴν καὶ προσοχὴν ἐστράφη πρὸς αὐτὸ καὶ ἐπρονόησε διὰ τὴν πνευματικὴν καὶ σωματικὴν του ὑγείαν καὶ ἀνάπτυξιν, καὶ γενικῶς διὰ τὴν προστασίαν του.

Ἐξ ἄλλου, ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, κράτη, διεθνεῖς ὀργανώσεις, τοπικὰ σωματεῖα καὶ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία ἤρχισαν κατὰ τρόπον συστηματικόν νὰ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν προστασίαν τοῦ παιδιοῦ. Ἰδίως ἀπὸ τοῦ ἔτους 1920 καὶ μετὰ τὴν περίφημον «δήλωσιν τῆς Γενεύης» ἡ μεγάλη ὑπόθεσις τῆς προστασίας τοῦ παιδιοῦ προσέλαβε διεθνῶς πλέον ὀργανωμένην μορφήν. Ἐκτοτε δὲ καὶ μέχρι σήμερον ἔχει πράγματι σημειωθῆ εἰς πολλὰ σημεῖα τοῦ κόσμου μεγάλη πρόοδος διὰ τὴν προστασίαν τῆς παιδικῆς ἡλικίας.

Ὅμως, παρ' ὅλα ταῦτα, σήμερον ὁ ἀπολογισμὸς τῆς στοργῆς καὶ προνοίας μας, ὡς Ἐκκλησιῶν, ὡς κρατῶν, ὡς διεθνῶν ὀργανισμῶν, ὡς μὴ κρατικῶν ὀργανισμῶν καὶ ὡς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας, παρουσιάζει μέγα ἔλλειμμα.

Πάμπολλα παιδιά δὲν προφθαίνου νὰ γεννηθοῦν, ἀλλὰ ἐγκαταλείπονται ἀπὸ τοὺς ἰδίους γεννήτορας καὶ ἄλλα πεινοῦν καὶ γυμνηθεύου καὶ περιπλανῶνται μέσα εἰς τὸ σκότος τῆς ἀμαθείας, τῆς κακομεταχειρίσεως, τῆς περιφρονήσεως καὶ τῆς ἐκμεταλλεύσεως, τὸ δὲ φαινόμενον τοῦτο παρατηρεῖται ὄχι μόνον εἰς τὰς ὑπὸ ἀνάπτυξιν κοινωνίας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς προηγμένας.

Ἡ διαπίστωσις τῆς θλιβερᾶς αὐτῆς καταστάσεως εἶναι γενικὴ, διεθνῆς. Διὰ τοῦτο καί, ἔπειτα ἀπὸ μίαν σχετικὴν κίνησιν καὶ προεργασίαν πού ἤρχισεν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1974, ὁ Ὄργανισμὸς Ἠνωμένων Ἐθνῶν τὴν 21ην Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 1976, κατὰ τὴν 106ην συνεδρίαν τῆς ὀλομελείας του ἀπεφάσισε νὰ κηρύξῃ τὸ ἔτος 1979, ὡς Διεθνῆς Ἔτος τοῦ Παιδιοῦ, καὶ ἀνέθεσε τὴν διοργάνωσιν τοῦ ἔτους τούτου εἰς τὰ ἀρμόδια ὀργανά του. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐνεκολπώθη τὸ Παγκό-

σμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν, καὶ υἰοθέτησαν πολλὰ χριστιανικὰ Ἐκκλησιαί. Καὶ ἤδη τὸ ἀρχόμενον ἔτος 1978 εἶναι ἔτος προετοιμασίας διὰ τὸ Διεθνῆς Ἔτος τοῦ Παιδιοῦ.

Ἡμεῖς, ὡς Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, κατὰ τὴν ἀγίαν ταύτην νύκτα τῶν Χριστουγέννων, ἐναγκαλιζόμεθα ὅλα τὰ παιδιά τοῦ κόσμου, ἀνεξαρτήτως φυλῆς, θρησκείματος, χρώματος, καὶ μάλιστα τὰ ἀπροστάτευτα.

Μὲ τοιοῦτον ἐναγκαλισμὸν χαιρετίζομεν τὴν σπουδαίαν ταύτην ἐκστρατεῖαν ὑπὲρ τῆς προστασίας τοῦ παιδιοῦ, τὴν υἰοθετοῦμεν, τὴν εὐλογοῦμεν καὶ παραγγέλλομεν εἰς ὅλους πατρικῶς νὰ τὴν στηρίξουν.

Ὡς Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐν γένει, πού ἀγαπῶμεν τὸ παιδί, ἀδιακρίτως καλούμεθα νὰ συμμετάσχωμεν εἰς τὴν παγκόσμιον ταύτην σταυροφορίαν διὰ τὴν προστασίαν του.

Ὅθεν ἀπευθυνόμεθα πρὸς τοὺς Ἁγιωτάτους καὶ Μακαριωτάτους ἀδελφοὺς ἡμῶν, τοὺς Πατριάρχας καὶ Ἀρχιεπισκόπους τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, πρὸς τὴν σεβασμίαν Ἱεραρχίαν, τὸν ἱερόν κληρὸν καὶ τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα, καὶ ἔτι περαιτέρω πρὸς τὰς εἰδικὰς μὴ κυβερνητικὰς ὀργανώσεις προστασίας τοῦ παιδιοῦ, πρὸς τοὺς ἐκπαιδευτικοὺς καὶ κοινωνικοὺς λειτουργοὺς, ἰδιαιτέρως τοὺς παιδαγωγούς, τοὺς παιδιάρχους, τοὺς ψυχολόγους, τὸν τύπον, τοὺς διοργανωτὰς τῶν παιδικῶν προγραμμάτων τῆς τηλεοράσεως καὶ ραδιοφωνίας, καὶ γενικῶς πρὸς ὅλους τοὺς ἀρμοδίους παράγοντας, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἕνα ἕκαστον ὡς ἄτομον, καὶ παρακαλοῦμεν νὰ ἀφιερωθῇ τὸ ἐντὸς ὀλίγου ἀρχόμενον ἔτος 1978 εἰς προετοιμασίαν διὰ τὴν πλήρη συμμετοχὴν μας εἰς τὸ Διεθνῆς Ἔτος τοῦ Παιδιοῦ τοῦ ἐπομένου ἔτους 1979.

Ἐν τῷ μεταξύ καὶ κατὰ τὸν χρόνον τῆς προετοιμασίας εἰς σχέδια καὶ προγράμματα ὑπὲρ τοῦ παιδιοῦ, ἄς δραστηριοποιηθῇ ἡ ἄμεσος ἐκδήλωσις τῆς ἀγάπης μας πρὸς αὐτὸ μὲ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ἔργου τῶν διαφόρων ὀργανώσεων προστασίας τοῦ παιδιοῦ, μὲ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας καὶ μὲ γενναίας χειρονομίας τῶν πλουσίων διὰ τὰ πεινασμένα, τὰ γυμνά, τὰ ἐγκαταλελειμμένα παιδιά τοῦ κόσμου.

Μὲ τοιαύτας σκέψεις ἐορτάζομεν μὲ ὅλους ὑμᾶς, ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ, ἐφέτος Χριστούγεννα καὶ εὐχόμεθα νὰ ἐπαναλαμβάνωνται τὰ Χριστούγεννα εἰς τὸ πρόσωπον κάθε παιδιοῦ, εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖον μὲ τὴν πρόνοιάν μας θὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν περιοχὴν τῆς ἀδιαφορίας καὶ τῆς ἐγκαταλείψεως εἰς τὴν θालπωρὴν τῆς προστασίας καὶ τῆς στοργῆς μας.

Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε!

Αὐτοῦ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος ἐπὶ πάντας ἀνθρώπους. Αὐτὸς ἄς ἐπιδωρήσῃ καὶ τὸ ἀρχόμενον νέον ἔτος εἰρηνικόν εἰς τὸν κόσμον Του ὅλον.

Χριστούγεννα 1977

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης πάντων ὁμῶν

ΕΟΡΤΙΟΝ ΜΗΝΥΜΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ 1977

ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Ἐπὶ τῇ Ἱερᾷ Ἀναμνήσει τῆς ἐπὶ γῆς ἐπιφανείας τοῦ Θεοῦ Λόγου:

Π ρ ὀ ς

Τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα,

Ὡς ὁ μέγας Ἀθανάσιος γράφει εἰς τὸ ἔργον του, περὶ ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θείου Λόγου:

«Ὁ Θεὸς ὁ πάντων ἔχων τὸ κράτος, κατιδὼν τὴν ἀσθένειαν τῆς φύσεως ἡμῶν τῶν πλασμάτων του, ἐπειδὴ ἡ ἀνθρώπων ἀμέλεια ἐπὶ τὰ χεῖρονα ἐπικαταβαίνει, διὰ τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου Αὐτοῦ παρεγένετο διὰ τὴν ἀνακτίση τὸν φθαρέντα Ἀδάμ, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ νέου Ἀδάμ τῆς χάριτος, Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, ἐλεοῦντος διὰ τῆς Ἐνανθρωπήσεώς του ἅπαν τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων πρὸς σωτηρίαν (Πρὸβλ. ἔ.ἀ. 11 - 14).

Οὗτος ἐστὶν ὁ ἐνανθρωπήσας Σωτὴρ ἡμῶν, περὶ τοῦ ὁποίου ἐν χαρᾷ φάλλομεν:

«Ἡ Παρθένος σήμερον, τὸν προαιώνιον Λόγον

ἐν Σπηλαίῳ ἔρχεται ἀποτεκεῖν ἀπορρήτως».

Τὸ Εὐαγγελικὸν τοῦτο μῆνυμα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἐλπίδος διὰ τὰς χριστιανικὰς ψυχὰς, ἐπὶ δύο περιπτῶσι χιλιετηρίδας, πάντοτε νέον καὶ ἀνεξαντλήτως χαροποιὸν καὶ ἐλπιδοφόρον, καλεῖ πάντας ἡμᾶς τοὺς στρατευμένους τῆς γῆς, «τοὺς κεκοπιακότητας καὶ πεφορτισμένους», τοὺς κουρασμένους ἀπὸ τῆς πορείας καὶ φορτωμένους τὰ δυσβάστακτα καὶ πικρὰ βάρη τῆς ζωῆς, μᾶς καλεῖ λέγομεν, εἰς τὸ πανέροτον τοῦτο πνευματικὸν φροντιστήριον τῆς ἱερᾶς ἀναμνήσεως τῆς ἐπὶ γῆς ἐπιφανείας τοῦ προαιωνίου Λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, πρὸς ἀνασύστασιν τῶν πνευματικῶν μας δυνάμεων διὰ τὴν προσοικείωσιν καὶ ἀξιοποίησιν τῆς προσφορᾶς τοῦ Θεοῦ Ἰησοῦ, τὸν Ὅποιον ὡς Παιδίον ἐν Φάτνῃ τῶν Ἀλόγων ἐλέπομεν σήμερον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ψυχῆς, σαρκούμενον ὑπὸ τῆς Παρθένου ἐν τῷ Σπηλαίῳ τῆς Βηθλεὲμ, κατὰ τρόπον ἀσύλληπτον διὰ τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν.

Ἄλλὰ καὶ ἡ ἐποχὴ μας, ἐποχὴ διασταυρουμένων σεισμικῶν κοινωνικῶν ρευμάτων, καὶ αὐτὴ βοᾷ καὶ μᾶς

καλεῖ, καὶ τὴν φωνὴν αὐτῆς θὰ ἦτο τοῦλάχιστον ἀσυχώρητον γὰ ὑποκρινώμεθα, ὅτι δὲν τὴν ἀκούομεν, διότι, ὡς λαίλαπες καὶ τυφῶνες ἀπροσμετρήτου καταστροφικῆς ἐντάσεως, τὰ ρεύματα ταῦτα ἀπειλοῦν μὲ ἀφανισμόν πᾶσαν καὶ πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης ὑπαρξίν ἀνθρωπίνης ζωῆς, ἀν δὲν ἐρευνηθοῦν μὲ πνεῦμα κατανοήσεως καὶ στοργῆς, διότι πηγὴν καὶ αἰτίαν ἔχουν τὸν ὑπὸ ἀνθρώπων ἀδικούμενον καὶ ταλαιπωρούμενον καὶ αγωνιῶντα συνάνθρωπον, χάριν τοῦ ὁποίου ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, ἵνα ἡμᾶς λυτρώσῃ τῶν παθῶν.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ἐπὶ γῆς ἐπιφανὴς Θεός, ὡς ὁ Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης καὶ τὸ φῶς τῆς γνώσεως, ἴσταται ἀστηρὸς Κριτὴς καὶ ἀντιμέτωπος πρὸς πᾶσαν ἐκμετάλλευσιν πλασμάτων του ὑπὸ ἀνελετήτων ὑλοφρόνων καὶ δαιμονοδούλων προσώπων καὶ καταστάσεων, εἴτε ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀνίσου κατανομῆς τῶν ἀγαθῶν τῆς γῆς, εἴτε ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς πραγματικῆς ἢ φαινομενικῆς στερήσεως τῆς θεοσδότου ἐλευθερίας τῶν ἀνθρωπίνων υπάρξεων. Αἱ βασικαὶ διακηρύξεις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν: «Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι ἀγῶ ἀναπαύσω ὑμᾶς», καὶ: «γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς», δὲν ἔχουσιν ἀποκλειστικὴν ἔννοιαν μόνον ἐσχατολογικὴν διὰ τοὺς οὐρανοὺς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν παρούσαν ζωὴν. Καὶ τοῦτο ἀκριβῶς ἐρμηνεύει τὴν ἀνάγκην καὶ τὸν λόγον υπάρξεως τῆς ἐπὶ γῆς Στρατευομένης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὡς θεματοφύλακος τῶν ἀληθειῶν περὶ κόσμου καὶ ἀνθρώπου καὶ ὡς ἐντολοδόχου διὰ τὴν προστασίαν τῆς ἀνθρωπίνης πορείας καὶ ζωῆς. Καὶ δι' αὐτὸ πρῶτον προβάλλει τὸ ἐν προκειμένῳ ὑψίστον χρέος τῆς ἐπὶ γῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Οἱ κοσμικοὶ ἄρχοντες καὶ τὰ συστήματά των ἀπέτυχον παταγωδῶς, δι' ὃ καὶ ἐπλεόνασεν ἡ ἀδικία καὶ ὁ πόνος τῶν πολλῶν νῦν, λοιπὸν, ἐπέστη ἡ ὥρα τῶν ἐκασταχοῦ Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, πρὸς παγκόσμιον σταυροφορίαν, διὰ τὴν κατακρήμνισιν τῆς συγχρόνου εἰδωλολατρίας τοῦ ἀψύχου τεχνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ τὴν στροφήν κατὰ τὴν ὑστάτην αὐτὴν ὥραν πρὸς τὰς ρίζας τῆς ἀνθρωπίνης υπάρξεως, τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, διὰ τὴν ἀνόρθωσιν καὶ ἐπαναξιοποίησιν τοῦ ἀνθρώπου ὡς βασιλέως τῆς δημιουργίας, χάριν τοῦ ὁποίου ὁ Θεὸς ἐγένετο ἄνθρωπος, ἵνα ὁ ἄνθρωπος καταξιώθῃ τῆς εὐτυχίας τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος.

Ἡ Γέννησις τοῦ Παιδίου Ἰησοῦ, τοῦ Παιδίου τῆς Χάριτος, ὡς πηγὴ θεοῦ ἀκτίστου φωτός, ἄς φωτίσῃ κατὰ τὸν παρόντα χρόνον τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν

ΠΕΡΙ ΤΟΝ ΔΙΑΛΟΓΟΝ ΜΕΤΑΞΥ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΚΑΙ ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΩΝ*

Ἐπειτα καὶ ἡ Δ' Πανορθόδοξος Διάσκεψις ἔκρι-
γεν, ὅτι ὄφειλε νὰ ἀναβάλῃ, διὰ τοὺς αὐτοὺς καὶ ἡ
προηγουμένη Διάσκεψις λόγους, τὴν ἔναρξιν τοῦ δια-
λόγου. Ἐν τῇ σχετικῇ ἀποφάσει τῆς θεβαιούται, ἔστω
καὶ συγκεκαλυμμένως, ὅτι κατὰ τὰς συζητήσεις «διε-
πιστώθη, ὅτι ἐνιαχοῦ τοῦ Ὁρθοδόξου κόσμου ἐσημειώ-
θησαν καὶ ὠρισμένοι τινὲς ἐκδηλώσεις ἀπὸ ρωμαιοκα-
θολικῆς πλευρᾶς, αἵτινες καὶ ἐφείλκυσαν τὴν προσο-
χὴν τῶν μελῶν τῆς ἡμετέρας Ἐπιτροπῆς, κυρίως ἀπὸ
τῆς πλευρᾶς τῶν δυναμένων νὰ ἔχωσιν αὐταὶ ἐπιπτώ-
σεων ἐπὶ τῶν περαιτέρω ἀδελφικῶν σχέσεων, τῶν ἀπα-
ραιτήτων διὰ τὸν θεολογικὸν διάλογον καὶ ἀνακοπου-
σῶν τὴν ἄμεσον ἀνάληψιν τοῦ διαλόγου τούτου»²⁴. Ἡ
περιοχὴ αὕτη τῆς ἀποφάσεως ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀ-
ναπτυσσομένην μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων προπαγανδι-
στικὴν καὶ προσηλυτιστικὴν δραστηριότητα τῶν Οὐνι-
τῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν καταγγεληθέντων πρὸς τὴν Διά-

σκεψιν ὑπὸ ὠρισμένων Ὁρθοδόξων ἀντιπροσώπων. Οὕ-
τω π.χ., πλὴν τῶν ἄλλων, πρόεδρος ἀντιπροσωπείας
μεγάλῃς Πατριαρχικῆς Ἐκκλησίας εἶπεν: «Ἀνεφύη-
σαν καὶ δυσχέρειαί τινες ἐν ταῖς σχέσεσιν ἐνίων Ὁρθο-
δόξων Ἐκκλησιῶν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης,
ὡς π.χ. ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ. Διὰ τοῦτο
πρέπει νὰ ἐφαρμόσωμεν τὴν ἀρχὴν «σπεῦδε θραδέως».
Τὰ πρὸς τὴν ἐνότητα θήματα πρέπει νὰ εἶναι μικρά,
διότι τὰ μεγάλα καὶ ἀπότομα θήματα δύνανται νὰ ζη-
μιώσωσι τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἐνότητος»²⁵.

Εἰδικώτερον ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος πολλάκις
ἤλθεν εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὴν παρανόμως ἐγκαταστα-
θεῖσαν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1922 καὶ δρῶσαν ἔκτοτε προση-
λυτιστικῶς μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων Οὐνίαν,
ἀρχῆς γενομένης ὑπὸ τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου Ἀθη-
νῶν Χρυσστόμου Παπαδοπούλου, τοῦ καὶ γράψαντος

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 459 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 24-25 τεύχους.
24. Ἀνωτέρω σ. 8.

25. Ἰ. ω. Κ α ρ μ ῖ ρ η, Ἡ Δ' Πανορθόδοξος Διάσκε-
ψις, σ. 20.

πάντων ἡμῶν τῶν ἀγωνιῶντων διὰ τὸ μέλλον τῶν παι-
διῶν μας. Αἱ φωναὶ πανταχόθεν βοοῦν, ὅτι τὰ τέκνα
μας, αἱ σημεριναὶ ἀφανεῖς ρίζαι τῆς ἀνθρωπότητος
καὶ οἱ αὐριανοὶ κλάδοι τοῦ δένδρου τοῦ μέλλοντος κό-
σμου, εἶναι τὸ κείμενον σημεῖον, πρὸς τὸ ὅποσον καλού-
μεθα μὲ σοβαρότητα καὶ συνέπειαν νὰ στρέψωμεν τὴν
προσοχὴν μας. Τὸ σημερινὸν παιδί νὰ γίνῃ σκοπὸς τοῦ
παρόντος εἰς παγκόσμιον κλίμακα, ὄχι ὑπὸ τὴν στεί-
ραν ἐπίδειξιν τυποποιημένης στοργῆς καὶ ἐνδιαφέρον-
τος, ἀλλὰ ὑπὸ τὴν ἐννοίαν πανανθρωπίνης, ὅλων τῶν
κοσμικῶν τάσεων, συνεργασίας διὰ τὴν ἐξασφάλισιν
ὅλων τῶν ὕλικῶν καὶ πνευματικῶν μέσων, διὰ τὴν
δρθὴν ἀνάπτυξιν καὶ γαλούχησιν τῶν τρυφερῶν βλα-
στῶν τῆς οἰκουμένης, διὰ νὰ ἀποδοῦν οἱ γεροὶ σωμα-
τικῶς καὶ ψυχικῶς κλάδοι, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀσφαλῶς
θὰ δύναται νὰ ἐμπιστευθῇ τὸ βάρος τῶν μελλοντικῶν
τῆς ἐλπίδων ἡ ἀνθρωπότης.

Ἰπὸ τὴν παρήγορον ταύτην ἐλπίδα καὶ τὸ ὕψιστον
χρέος ἄς πορευθῇ ἡ οἰκουμένη, κατὰ τὴν παρούσαν τῆς
ζωῆς παγωμένην πνευματικῶς «νύκτα», πρὸς τὸ Σπή-
λαιον τῆς Βηθλεὲμ, ἵνα ἀναθερμάνῃ τὰς προσδοκίας
τῆς ἐνώπιον τοῦ Ἁγίου Λίκνου τῆς Θείας Ἀγάπης,
ὑπὸ τὸν παναρμόνιον ὕμνον τῶν Ἀγγέλων:

«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῶ

καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί,

Αἱ πικραὶ τῆς ζωῆς συγκυρίαι, ἴσως τῶν ἀδυνά-
των τὴν πίστιν νὰ καταψύχουν, ἀλλὰ τῶν πιστῶν, ἔτι
πλέον θερμουργὸν καὶ ζῶσαν τὴν ἀναδεικνύουν, εἰς
τήρησιν τῆς παραγγελίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διὰ
στόματος τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου «στήκετε καὶ
κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε... Αὐτὸς δὲ ὁ
Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ
ἡμῶν, ὁ ἀγαπήσας ἡμᾶς καὶ δοὺς παράκλησιν αἰωνίαν
καὶ ἐλπίδα ἀγαθὴν ἐν χάριτι, παρακαλέσαι ὑμῶν τὰς
καρδίας καὶ στηριξάι ὑμᾶς ἐν παντί...».

Εἰς αὐτὴν τὴν ἐν χάριτι ἀγαθὴν ἐλπίδα τοῦ ἐν τῇ
ταπεινῇ Φάτνῃ σπαργανωθέντος Παιδίου τῆς ἀγάπης
ἄς ἐναποθέσωμεν τὰς ἀνησυχίας καὶ τοὺς πόθους ἡ-
μῶν καὶ τῶν τέκνων μας, ἐν τῇ θεβαιότητι, ὅτι ἡ νίκη
τοῦ πνεύματος θὰ στέφῃ τοὺς ἀγῶνας καὶ θὰ ἀπαλύνη
τὴν ἀγωνίαν τοῦ ταλαιπωρουμένου γένους τῶν ἀνθρώ-
πων.

Αὐτὴ ἡ Χάρις τοῦ Τεχθέντος Σωτήρος ἡμῶν Ἰη-
σοῦ Χριστοῦ εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν.

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΕΡΑΦΕΙΜ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 1977

κατ' αὐτῆς εἰδικὴν μελέτην²⁶. Ἐκτοτε ἐπανειλημμένως παρέσχε πράγματα ἢ Οὐνία εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ἥτις καὶ ἐζήτησεν τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ παρανόμως καὶ ἀντικανονικῶς ἐγκατασταθέντος ἐν Ἀθῆναις οὐνίτου ἐπισκόπου καὶ τὴν ὑπαγωγὴν τῶν ὀλιγαριθμῶν (200 - 250 περίπου) οὐνιτικῶν οἰκογενειῶν ὑπὸ τὴν κανονικὴν ρωμαιοκαθολικὴν ἐν Ἑλλάδι ἱεραρχίαν. Καὶ ἄλλοτε καὶ πρὸ διετίας ἔτι ἐζήτησεν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὅπως μὴ ὀρισθῆ διαδοχὸς τοῦ ἀποθανόντος οὐνίτου ἐπισκόπου. Ἀλλὰ δυστυχῶς τὸ Βατικανὸν δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸ αἴτημα τοῦτο, ἐπιδείξαν ἀδιαφορίαν ἀσυμβίβαστον πρὸς τὴν ἐπιδιωκομένην διεξαγωγὴν θεολογικοῦ διαλόγου μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Ἡ τοιαύτη παλαιὰ γνώριμος τακτικὴ τοῦ Βατικανοῦ ἐξηνάγκασεν εὐλόγως τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν Σεραφεῖμ νὰ δηλώσῃ, ὅτι «ἡ Οὐνία δὲν ἐνώνει, ἀλλὰ διαιρεῖ. Αὕτη εἶναι ἡ γενικὴ ἀντιληψὶς τῆς Ὀρθοδοξίας ἐν τῷ θέματι τούτῳ, καὶ εἴμεθα εὐτυχεῖς διότι ὁμιλοῦντες τοιοῦτοτρόπως, πιστευόμενοι ὅτι διατυποῦμεν τὴν γενικὴν ἀποψιν τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας ἐπὶ τῆς Οὐνίας... Διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ὑπῆρξε μία ἀφορμὴ στενοχωρίας μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ἐξ αἰτίας τοῦ διορισμοῦ νέου οὐνίτου ἐπισκόπου διὰ τὴν ἐλαχιστοτάτην ἐν Ἑλλάδι οὐνιτικὴν παροικίαν. Καὶ εἶναι μὲν ἐλάχιστοι οἱ οὐνίται ἐν Ἑλλάδι, διενεργοῦν δὲ προσηλυτισμὸν ἄνευ ἀποτελέσματος, καὶ τοῦτο ὀφείλει νὰ τὸ γνωρίζῃ τὸ Βατικανόν, ἐὰν διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον ἡ Ἐπιτροπεία διὰ τὰς Ἀνατολικὰς Ἐκκλησίας ἐπεδίωξε καὶ ἐπέμεινε διὰ τὸν διορισμὸν νέου οὐνίτου ἐπισκόπου ἐν Ἑλλάδι. Ἡ στενοχωρία ὅμως αὕτη εἶναι διμερῆς μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Βατικανοῦ, καὶ ἐλπίζομεν ὅτι θὰ ἀναθεωρηθῆ ἢ ὅλη νοοτροπία τῆς Ἐπιτροπείας ἐν τῷ θέματι τούτῳ, ὅχι μόνον διὰ τὸ πρόβλημα τοῦ ἐν Ἑλλάδι Οὐνιτισμοῦ, ἀλλ' ἐν γένει διὰ τὸ πρόβλημα τῆς παρουσίας τῆς Οὐνίας ἐν τῇ καθόλου Ὀρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ ἐντὸς τοῦ γενικωτέρου πλαισίου τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος... Οὐδαμῶς ἀνεχόμεθα καὶ ὡς Ἑλληνες Ὀρθόδοξοι καὶ ὡς Ὀρθόδοξοι ἐν γένει τὴν διαιώνισιν ἐν τοῖς κόλποις τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας μιᾶς νόθου παρουσίας, ὡς ἡ τῆς Οὐνίας»²⁷.

Περιοριζόμεθα, τό γε νῦν ἔχον, εἰς τὴν ἀνωτέρω βραχεῖαν ἔκθεσιν, ἐπὶ τῇ θάσει ἐπισήμων κειμένων, τῶν

26. Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, Φύσις καὶ χαρακτὴρ τῆς Οὐνίας, οἱ οὐνίται ἐν Ἑλλάδι, Ἀθῆναι 1928.

27. «Ἐπίσκοπος» 6 (1975) ἀριθ. 132, σ. 6-9 δολόκληρον τὸ κείμενον τῆς δηλώσεως.

πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ θεολογικοῦ διαλόγου μεταξὺ Ὀρθόδοξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν, προσθέτοντες ἐν κατακλείδι ὅτι ἡ ἀγιωτάτη Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἡμῶν, στοιχοῦσα τῇ θείᾳ βουλῇ καὶ ἐπιταγῇ (Ἰωάν. 17, 21), ἐπιθυμεῖ τὸν μετὰ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας διάλογον, ἀλλ' εὐνοεῖ ὡς δυνάμενον νὰ διεξαχθῆ ἐν ἀπολύτῳ ἰσοτιμίᾳ καὶ ἐπὶ τῇ θάσει τῶν ἀρχαίων κοινῶν πηγῶν καὶ ἀρχῶν καὶ δογμάτων, μακρὰν δὲ τῶν μετὰ τὰς ἐπτὰ πρώτας Οἰκουμενικὰς Συνόδους λατινικῶν γεωδιδασκαλιῶν καὶ ἄνευ ὑποχωρήσεων καὶ συμβιβασμῶν ἐπὶ τῶν ὀρθόδοξων δογμάτων. Αἱ δογματικαὶ διδασκαλίαι καὶ γενικῶς αἱ θεμελιώδεις ἀρχαὶ τῆς Ὀρθοδοξίας δεόν νὰ παραμένωσιν ἀπολύτως σεβασταὶ καὶ ἀμετακίνητοι, καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ παραμεινώσιν ὄντως, ἀντὶ πάσης θυσίας, ἀμετακίνητοι καὶ ἀγαλλοῖστοι, συμφώνως πρὸς τὴν ἱστορίαν τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἀναμφιβόλως οἱ Ὀρθόδοξοι πάντες τρέφομεν ἀγάπην πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς δυτικούς χριστιανούς καὶ προσευχόμεθα ἀδιαλείπτως ὑπὲρ τῆς μετ' αὐτῶν «καὶ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως», ἀποφασισμένοι νὰ προσέλθωμεν μετ' ἀγαθῆς βουλήσεως εἰς τὸν θεολογικὸν μετ' αὐτῶν διάλογον τῆς ἀληθείας, ἀλλ' εἴμεθα ἐξ ἴσου ἀποφασισμένοι νὰ διεξαγάγωμεν αὐτὸν ἄνευ καὶ τῆς ἐλαχίστης ἀποκλίσεως ἀπὸ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ὀρθόδοξου δογματικῆς πίστεως, πιστευόντες ὅτι τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἐπανενώσεως τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν δεόν νὰ θεμελιωθῆ ἀσφαλῶς ἐπὶ δύο θάθρων: τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀληθείας. Ὅχι μόνον ἐπὶ τῇ θάσει τῆς ἀγάπης, ἀλλ' ἅμα καὶ τῆς ἀληθείας, διότι ἄνευ τῆς ἀληθείας, περὶ τὴν πίστιν ἢ ἀγάπην θὰ μετεβάλλετο εἰς ἀπλοῦν σχῆμα λόγου, δίχα ἐρείσματος καὶ περιεχομένου, ἢ δὲ τυχὸν θεμελιώσεως τῆς ἐνώσεως μόνον ἐπὶ τῆς ἀγάπης θὰ ὠδήγει εἰς τὴν κατάρρευσιν τοῦ ὅλου οἰκοδομήματος, τοῦ ἐπ' ἀμφοτέρων ἐρείδομένου. Διὰ ταῦτα ἀνάγκη πᾶσα, ὅπως ἐπιτευχθῆ ἀληθῆς ἐσωτερικὴ ἐν τῇ αὐτῇ πίστει καὶ τῇ μιᾷ ἀληθείᾳ συμφωνία καὶ ἐνωσις, ὅποτε αὕτη δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ ἐκδηλωθῆ κατ' ἀνάγκην καὶ εἰς ἐξωτερικὴν ἐν ἀγάπῃ ἐνωσιν καὶ ἀδελφότητα, ἥτις θὰ ὀδηγήσῃ ἐν τέλει καὶ εἰς τὴν «μυστηριακὴν κοινωνίαν» (intercomunio) μεταξὺ τῶν δύο ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν «τελείαν κοινωνίαν» αὐτῶν²⁸.

ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΚΑΡΜΙΡΗΣ

Ἀκαδημ., Ὁμ. Καθηγ. Πανεπιστημίου

28. Βλέπε καὶ Ἰ ω. Κ α ρ μ ι ρ η, Ὀρθόδοξια καὶ Ρωμαιοκαθολικισμός, τ. II, σ. 42.

Η ΕΝΘΡΟΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΥΠΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

(13 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1977)

ΚΑΝΟΝΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ

Ἐπὶ τῇ ἐνθρόνισι τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
Νέας Ἰουστινιανῆς καὶ πάσης Κύπρου
κ. Χρυσόστομου

Τῆς Ἁγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς Νέας Ἰουστινιανῆς καὶ πάσης Κύπρου ποιμένος καὶ προστάτου ἐπίδειο-
μένης, ἅτε δὴ τοῦ ἐν αὐτῇ τέως Ἀρχιεπισκοπεύοντος
Μακαρίου τοῦ Γ', τοῦ ἀπὸ Κιτίου, εἰς τὰς αἰωνίους
μετακληθέντος μονάς, ἡμεῖς, οἱ τὴν Ἱεράν Σύνοδον
τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου ἀποτελοῦντες
Ἀρχιερεῖς, συνηθόντες ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἐν τῷ παν-
σέπτῳ τούτῳ Ναφί τοῦ Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ
Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ἐν Λευκωσίᾳ, σήμερον ἡμέρα
τῆς ἑβδομάδος Κυριακῆ καὶ μηνὸς Νοεμβρίου δεκάτῃ
τρίτῃ τοῦ χιλιοστοῦ ἑνεακοσιοστοῦ ἑβδομηκοστοῦ ἑ-
βδόμου σωτηρίου ἔτους, ἐνεθρόνισαμεν, ἄξιον καὶ ἡμεῖς
εὐρόντες, τὸν ὑπὸ τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ Λαοῦ εἰς δια-
δοχὴν ἐκλεγέντα Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Πάφου
κύριον Χρυσόστομον, ἄνδρα ἱεροπρεπῆ καὶ τῆς ὑψηλῆς
ταύτης καὶ λαμπρᾶς ποιμαντορικῆς λειτουργίας κατάλ-
ηλον.

Ἐφ' ᾧ καὶ ἐγένετο ἡδε ἡ Κανονικὴ Πράξις, ὑπο-
γραφείσα μὲν τῇ ἰδίᾳ ἡμῶν χειρὶ, κατασφραγίσαι δ'
εἰς ὑπόμνησιν ἐν τῷ Κώδικι τούτῳ τῶν Ὑπομνημάτων
τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου κ. Χρυσόστομος
ἐγεννήθη εἰς τὸ χωρίον Στατὸς τῆς Πάφου τὴν 27ην

Σεπτεμβρίου 1927. Τὰ πρῶτα γράμματα ἔμαθεν εἰς
τὸ χωρίον του. Εἶτα προσελήφθη ὡς δόκιμος εἰς τὴν
Ἱεράν Μονὴν Κύκκου, ὡς ὑπότροφος δὲ αὐτῆς ἐστά-
λη εἰς τὸ Παγκύπριον Γυμνάσιον, ἐξ οὗ ἀπεφοίτησε τὸ
1950. Τὴν 18ην Φεβρουαρίου 1951 ἐχειροτονήθη Διά-
κονος καὶ τὸ ἐπόμενον ἔτος ἀπεστάλη ὡς ὑπότροφος
τῆς Μονῆς Κύκκου εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν, ἐξ
οὗ ἀπεφοίτησε τὸ 1961, τυχὼν πτυχίων τῆς Φιλοσοφι-
κῆς καὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς φοιτήσεώς του εἰς Ἀθή-
νας, ἐντολῇ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου Γ', ἐν ἔξο-
ρίᾳ διατελοῦντος καὶ διαμένοντος εἰς Ἀθήνας, ἐχρη-
μάτισεν ὑπεύθυνος τοῦ ἐκεῖ Γραφείου Ἐθναρχίας. Τὴν
29ην Ὀκτωβρίου 1961 ἐχειροτονήθη εἰς Πρεσβύτερον
καὶ προὔχειρίσθη εἰς Ἀρχιμανδρίτην. Ἀπὸ τοῦ 1961
μέχρι τοῦ 1966 εἰργάσθη ὡς καθηγητῆς ἐν τῷ Γυμνα-
σίῳ Ἀρρέων Κύκκου καὶ ἐν τῇ Ἱερατικῇ Σχολῇ «Ἀ-
πόστολος Βαρνάβας». Τὸ 1966 μετέβη εἰς Ἀγγλίαν
χάριν εὐρύτερων σπουδῶν.

Τὴν 28ην Μαρτίου 1968, προτάσει τοῦ Ἀρχιεπι-
σκόπου Μακαρίου Γ', ἐξελέγη ὁμοφώνως ὑπὸ τῆς Ἱε-
ρᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου Χωρεπίσκοπος
τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦ Ἐπι-
σκόπου τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμφάσης Ἐπισκοπῆς Κων-
σταντίας, ἐχειροτονήθη δὲ εἰς Ἐπίσκοπον τὴν 14ην
Ἀπριλίου 1968.

Τὴν 28ην Ἰουλίου 1973 ἐξελέγη διὰ βοῆς Μητρο-
πολίτης Πάφου, ἐγκαθιδρυθεὶς τὴν ἑπαύριον.

Ἀντιπροσώπευσε τὴν Ἐκκλησίαν Κύπρου εἰς πολ-
λὰ συνέδρια καὶ ἔφερεν εἰς πέρας διαφόρους ἀποστο-
λάς.

ΕΝΘΡΟΝΙΣΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

ΤΗΣ Α.Μ. ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΥΠΡΟΥ κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Ἐν συγκινήσει θαυμάτιᾳ καὶ ἐν εὐχαριστίᾳ πολ-
λῇ δοξάζω τὸ ὑπερύμνητον καὶ ὑπερδοξαζόμενον
ὄνομα τοῦ περὶ πάντων προνοούντος Θεοῦ, οὗ ἐν τῇ
ἀνεξιχνίασῳ Αἰδοῦ βουλῇ ἐπέβλεπεν εὐμενῶς ἐπὶ
τὴν ἐμὴν ταπεινώσιν καὶ θεηλάτοις ψήφοις κλήρου
τε καὶ λαοῦ ἀνήγαγέ με εἰς τὴν ὑρίστην ταύτην δια-
κονίαν καὶ τοὺς οἴκας τῆς κατὰ Κύπρον παροικου-
σης Ἐκκλησίας ἐνεπιστεύσατό μοι. Ἰλιγγος καταλαμ-
βάνει με πρὸ τοῦ ὕψους τοῦ ὑπουργήματος καὶ σάλος

πολυμόρφων καὶ πωριμόρφων συναισθημάτων τὴν ψυ-
χὴν μου κλυδωνίζει. Πῶς ἐγὼ τρεμουσαῖς χερσὶ κρα-
τήσω τοὺς οἴκας καὶ αἰνὴ καὶ ἀλώβητον τὴν νοη-
τὴν τῆς Ἐκκλησίας δικάδα ἐν μέσῳ σκοπέλων καὶ
ὑφάλων πολλῶν ὀδηγήσω; Πῶς ἄνθρωπος ἐγὼ ἀ-
σθενῆς καὶ ταλαίπωρος ἐν καιροῖς μάλιστα πολλα-
πλῶς δυσχειμέροις καὶ ἐν βαρυστάτῳ χειμῶνι πλοη-
γὸς ἰκανὸς σκάφους θεοτεύκτιον καταστήσομαι; Δα-
κρυόσειν ὀφθαλμοῖς ἀτινίζω τὸ πολυτάραχον πέλα-

ργος και διανοία περιτρόμφω τὰς ὑφισταμένας και ἐπερχομένας καταιγίδας ἀναλογίζομαι. Ἐσωθεν γὰρ τῆς Ἐκκλησίας πολλὰ τὰ χαλεπαίνοντα και δευνὰ και ἐξωθεν σφοδρὸς ὁ ἄνεμος και φοβερός ὁ κλύδων.

Διδασκαλῖαι ἀδόκιμοι και θεωρήσεις τῆς ζωῆς πεπλανημένοι εἰς τὸν χώρον τῆς Ἐκκλησίας ἐπιπολάζουσι σήμερον και πολλῶν ἀνθρώπων τὰς συνειδήσεις σκανδαλίζουσι. Τῆς ἀπιστίας τὰ ρεύματα και εἰς τὴν νῆσον ἡμῶν εἰσελάσαντα πολλῶν τὰς ψυχὰς εἰς θυτὸν ἀπωλείας παρασύρουσι. Θεὸς τοῖς πολλοῖς τοῦ Μαμωνᾶ τὸ εἶδωλον και προσορισμὸς τῆς ζωῆς ἢ τῆς ὕλης ἀπόλωνται και ἡ ἐν ἀκολασία διαβίωσις. Δὲν συγκινοῦσι σήμερον τὰ ἰδανικά, οὐδὲ αἱ ἠθικαὶ ἀξίαι κατευθύνουσι τὰς ἐκδηλώσεις τῶν ἀνθρώπων. Δὲν εἶναι πλέον ἐρατεινὸς τῆς ἀρετῆς ὁ ἰδρὼς και ὁ κότινος. Ἐστειρέυσαν σήμερον αἱ πηγαὶ τῶν ἱερῶν οκιρτημάτων. Τὰ κρῖνα τῆς ἀγρότητας ἐμαράνθησαν και κατέπεσαν. Φθορὰ και διαφθορὰ τὸν θρόνον αὐτῶν ἔστησαν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ συγχρόνου κόσμου. Ψεύδη και ἀπάται και κλοπαὶ και φθῆνοι και μίση και φόνοι και ἀξίων περιφρόνησις και ἀρχῶν ἀπάρησις και ἰδανικῶν προδοσία συνθέτουσι τὴν εἰκόνα τῆς καθ' ἡμέραν ἀνθρωπίνης ζωῆς.

Ἐν τῷ μέσῳ τοιαύτης ἀντιπνευματικῆς και ἀντιθρησκευτικῆς ἀτμοσφαιρας δῆλον καθίσταται τὸ ἀναντες και τραχὺ τῆς πορείας, τὸ μέγεθος τῆς ἀποστολῆς και τὸ βάρος τῆς εὐθύνης παντὸς Ἡγέτου τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄλλὰ και τὸ βάρος τοῦτο τῆς εὐθύνης και τῆς ἀποστολῆς τὸ μέγεθος ἰδιάζουσαι ἐν τῇ νήσῳ ἡμῶν συνθῆκαι πολλαπλῶς ἐπιτείνουσι και μεγάλως ἐπανξάνουσι. Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν ζοφερὰ ἀκόμη προβάλλεται ἡ εἰκὼν τῆς τραγωδίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐβύθισαν τὸν Κυπριακὸν Ἑλληνισμόν τὸ ἐγκληματικὸν πραξικόπημα και ἡ εἰσβολὴ τῶν Τούρκων. Πολλοὶ οἱ πενθοῦντες και οἱ κλαίοντες. Πολλοὶ οἱ τραυματίαι και οἱ ἀνάπηροι. Πολλὰ τὰ ὀρφανὰ και αἱ χῆραι και χιλιάδες πολλὰ οἱ τῶν πατρογονικῶν ἐστιῶν ἐξωσθέντες. Τάφοι και σταυροὶ και ἐρείπια πληροῦσι τὴν ἄλλοτε ὠραίαν και μακαρίαν ἡμῶν νῆσον. Και τὰ στρατεύματα εἰσβολῆς παρὰ πάντα νόμον ἠθικῆς και δικαίου, ἐξακολουθοῦσι τὰ ἀρπαγῆντα ἐδάφη, τὰς κατοικίας και τὰς περιουσίας ἡμῶν νὰ κατακρατῶσι, και ἐπὶ τῆς ὑπεραριθμίας αὐτῶν στηριζόμενα, ὀλοκλήρον τῆς νῆσου κατάληψιν νὰ ἀπειλῶσι. Και πρὸς τοῦτοις πᾶσιν ἐν τῷ μέσῳ τῆς φοβερωτάτης ταύτης τρικυμίας ὁ πρῶτος τῆς νῆδος πλοηγὸς και κυβερνήτης, ὁ δεξιὸς οἰακοστρόφος, ὁ Ἐθνάρχης Μακάριος, εἰς τὰς σιβαρὰς χεῖρας τοῦ ὁποίου ὁ Κυπριακὸς Ἑλληνισμὸς ἐνεπιστεύθη τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ και τὴν λύτρωσιν, ὑπὸ τῶν φοβερῶν ἀνηρηπάγη κυμάτων. Ἄγχος και πόνος και θλίψις και ἀγωνία συνέχουσι τοῦ λαοῦ τὰς ψυχὰς και ἐκ τῆς τραγικότητος τῶν δυσεπιλύτων προβλημάτων, ἀλλὰ και ἐκ τοῦ σκοτεινοῦ και ἀδιοράτου μέλλοντος. Θρήνος και κλανθμὸς και ὀδυρμὸς πολὺς καθ' ἅπασαν τὴν νῆσον ἡμῶν. Τίς ὁ παρα-

μυθῶων; Τίς ὁ ἐξάξων ἐκ τοῦ φοβεροῦ τοῦτου κλύδωνος τὸν χειμαζόμενον λαόν;

Ἐν καιροῖς κατακλυσμοῦν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπειτέλει πάντοτε τὴν κηρωτὸν τῆς σωτηρίας τοῦ χειμαζόμενου λαοῦ και ἐν ἡμέραις χαλεπαῖς και ἐν ἐθνικαῖς τρικυμῖαις τὸ ἀσφαλὲς ἐγένετο καταφύγιον και ὁ λιμὴν τοῦ κλυδωνιζόμενου γένους. Ἐν τῇ ἐπιγνώσει ταύτῃ τῆς ἐκ μακρᾶς παραδόσεως ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας περιδεῖς αἰσθάνομαι σήμερον τὰ βλέμματα τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Κύπρου ἐν ἀγωνίᾳ και πρὸς ἐμὲ στρεφόμενα, χεῖρα σωτηρίας ἀναζητοῦντα και ὡς πωροῦρα βέλη διαπερῶντα τὸ σῶμά μου και τὴν ἀσθενῆ μου ψυχὴν κατατήκοντα. Σύγκομος ὄλος τρέμα και πιοῦμαι, ἀναλογιζόμενος τὰς ἐπ' ἐμὲ στηριζόμενας και ταύτας τοῦ λαοῦ προσδοκίας. «Σύννοια γὰρ τὴν ἐμαντοῦ ψυχὴν οὐκ ἀρκοῦσαν πρὸς τὸν ὄγκον τοῦ πράγματος».

Και τὴν ἀνεπάρκειαν ταύτην τῆς ψυχῆς μου καθ' ὑπερβολὴν μεγεθύνει ἡ σκέψις, ὅτι διαδέχομαι εἰς τῆς Ἐκκλησίας τὸ πηδάλιον τὴν πολυδιάστατον και μαρτυρικὴν μορφήν Μακαρίου Γ' τοῦ Μεγάλου, τοῦ ὑπὲρ πάντα ἄλλον πολλαπλῶς κλείσαντος τὸν θρόνον τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα και πολυειδῶς τοῦτον τιμήσαντος. Τὴν ομικρότητα και ἀδυναμίαν μου πρὸς τὴν ἐκεῖνον δύναμιν και μεγαλωσύνην ἡ σκέψις μου προβάλλουσα, εἰς κραυγὴν συντριβῆς και ἀπογνώσεως πρὸς τὸν Σωτῆρα Κύριον ὠθεῖ τὴν καρδίαν μου. «Παρελθέτω, Κύριε, εἰ δυνατόν, τὸ ποιῆριον τοῦτο ἀπ' ἐμοῦ». Ἐξάγαγέ με ἐκ τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ κλύδωνος ὁ ἐπιτάσσων τοῖς ἀνέμοις τὴν σιγὴν και ταῖς θαλάσσαις τὴν γαλήνην ἐπιβάλλων. «Πλὴν οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς Σὺ».

Εἰς τὴν ἀπεγνωσμένην ταύτην τῆς ψυχῆς μου κραυγὴν ὡς φωνὴν βροντῶν και ὑδάτων πολλῶν τὴν ὑπαρξίν μου συγκλονίζουσαν ἀκούω παρήγορον τῆς θείας παντοδυναμίας και ἀγάπης τὴν ἀπάντησιν: «Ὁλιγόπιστε, εἰς τί ἐδίστασας;». «Ὁὐ γὰρ οἶδας, ὅτι ἡ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται;». «Ἐγὼ σήμερον καθέστηκά σε ἐπὶ ἔθνη και βασιλείας ἐκρίζων και κατασκάπτειν και ἀνοικοδομεῖν και καταφρυτεύειν». «Ἀναζωσάμενος τὴν δορὴν σου τῇ δυνάμει τοῦ πνεύματος λάβε ἀνὰ χεῖρας τὸ δρέπανον και ἐξελθε εἰς τοὺς ἀγρούς και τὰς χώρας ὅτι ἐλευκάνθησαν ἤδη πρὸς θερισμόν». «Βάλε τὴν χεῖρα ἐπ' ἄροτρον και μὴ βλέπε εἰς τὰ ὀπίσω». «Ἰσχυε και ἀνδρίζου, μὴ δηλιάσης, μηδὲ φοβηθῆς, ὅτι μετὰ σοῦ εἰμι εἰς πάντα οὗ ἐὰν πορεύῃ».

Εἰς τὰ κελεύσματα ταῦτα τῆς θείας βουλῆς ὑπέκων και εἰδῶς, ὅτι ὁδὸς διαφυγῆς οὐκ ἔστι, κλίνω εὐλαβῶς τὸν ἀνχῆνα και ἀναλαμβάνω τὸν βαρὺν τῆς ἀποστολῆς μου κλῆρον ἐν πλήρει ἐπιγνώσει τῶν ἀδυναμιῶν μου και ἐν τῇ συνειδήσει ὅτι ὁ Ἀρχιεπισκοπικὸς οὔτος Θρόνος οὐχὶ δόξης και μεγαλείου καθέδρα, ἀλλὰ Γολγοθᾶς μαρτυρίου γενήσεται μοι. Διότι, ἐνῶ ἴσταμαι νῦν ἐπ' αὐτοῦ, ὀρῶ παρελαύνουσα, κε-

† Ὁ Κύπρου ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

κοσμημένην διὰ τοῦ φωτισοφάνου τοῦ μαρτυρίου, τὴν μακρὰν ἐκείνην σειρὰν τῶν ἀοιδίμων προκατόχων μου, ἀπὸ τοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας Ἀποστόλου Βαρνάβα μέχρι καὶ τοῦ Μακαρίου τοῦ Γ' τοῦ μεγαλομάρτυρος, οἵτινες ἐν ἀστειρευτοῖς δακρύων ροαῖς, ἐν μόχθοις καὶ ἐν πόνοις, ἐν θλίψεσι καὶ ἐν ἀγρυπνίαις καὶ ἐν αἱμάτων ρανίσεσι καθήρτισαν τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου Θρόνον καὶ εἰς ὕψος τηλεφανῆς τοῦτον ἀνύψωσαν. Πρὸ τῶν ἱερῶν αὐτῶν μορφῶν εὐλαβῶς ὑποκλίνομαι καὶ συνδρόμους εἰς τὸ ἔργον μου τὰς εὐχὰς αὐτῶν ἐπικαλοῦμαι.

Ἐν τῇ ἐπικλήσει τῶν εὐχῶν τῶν ἀοιδίμων τούτων προκατόχων μου καὶ πεποινῶς εἰς τὴν ἐνίσχυσιν καὶ συναρωγὴν καὶ συναντίληψιν τῆς παντοδυναμίου δεξιᾶς τοῦ καλοῦντός με Κυρίου προσφέρω ἑμαντὸν θυσίαν ζῶσαν εἰς τὸν θωμὸν τῆς ὑπηρεσίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Χριστοπεπνύμου αὐτῆς πληρώματος καὶ κατάρχομαι τοῦ ἔργου, οὐπερ ὁ Δομήτωρ τῆς Ἐκκλησίας Χριστὸς τὴν ἐπέλεσε ἀνέθηκέ μοι.

Καὶ πρῶτόν μου μέλημα ἡ ἀπαρασάλευτος προσήλωσις, ἡ ἀγρυπνος περιφρουρήσις καὶ διδασκαλία τῆς πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἀποκαλυφθείσης ἐν τῷ ἐνανθρωπήσαντι Χριστῷ θείας ἀληθείας, ὡς αὕτη ὑπὸ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων εἰς ἡμᾶς παρεδόθη καὶ ἐν ταῖς ἐπιτὰ Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις ὑπὸ τῆς πνευματοφόρου Ἐκκλησίας εἰς δόγματα διετυπώθη. Τὴν ὁρθόδοξον ταύτην πίστιν ὑπηρετήσω πάση δυνάμει καὶ ὑπὲρ αὐτῆς ἑμαντὸν πρωτίστως ἀναλώσω καὶ κινδυνεύουσαν ὑπερασπιῶ ἀντιπάσης θυσίας, οὐδὲ τῆς ζωῆς μου φειδόμενος. Μερिमῆσος δὲ καὶ ὑπὲρ τῆς ἐν τῇ πίστει αὐτῇ ἐνόητος σύμπαντος τοῦ Χριστιανικοῦ καὶ τοῦ ἄλλου κόσμου, «ἵνα πάντες ἐν ὧσιν», κατὰ τὸ λόγιον τοῦ Κυρίου, εὐνοῶν καὶ ἐνθαροῦντων, ὅσον τὸ ἐπ' ἐμοί, τὰς ἐπὶ τούτῳ κανονικῶς συγκαλυμμένας διορθοδόξους καὶ ἄλλας διεκκλησιαστικὰς ἢ καὶ διαθρησκευτικὰς διασκέψεις.

Πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως ἐργασθῶ πρὸς διδασκαλίαν καὶ ἐμπέδωσιν παρὰ τῷ Χριστοπεπνύμῳ πληρώματι τῶν σωτηριωδῶν Χριστιανικῶν ἀληθειῶν, διαλύων τὴν πνευματικὴν ἀγλὴν καὶ σύγχυσιν τῶν ἡμερῶν ἡμῶν καὶ ἐξουδετεροῦν τὰς ψυχολέθρους ἐπιδράσεις τῶν ἔξωθεν εἰσελασάντων εἰς τὴν νῆσον ἡμῶν ἕλιστικῶν καὶ ἠδονιστικῶν ρευμάτων καὶ ιδεῶν. Πρὸς τοῦτο ἀνασυντάξω τὰς πνευματικὰς τῆς Ἐκκλησίας δυνάμεις καὶ ἐπιστρατεύσω ταύτας καὶ ἐξοπλίσω δι' ὅλων οὐχὶ σαρκικῶν ἀλλὰ πνευματικῶν, δυνατῶν πρὸς καθάρσεις ὀχυρωμάτων, καὶ ἀποστελῶ εἰς τοῦ Κυρίου τὸ γεώργιον, ὅπως τὸ χεῖρον ἐκσάρκω καὶ καλλιεργήσω, τὰ ζιζάνια ἐκριζώσω, ἵνα ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἐκκλησίας κήρῳ καλλίκοσμα καὶ εὐσχοιόφυλλα καὶ πολύκαρπα δένδρα ἀναπτύξω, ψυχοτρόφους καὶ ἠδονεῦστους καρποὺς προσφέροντα παντὶ τῷ πεινῶντι καὶ διψῶντι τὴν ζωὴν.

Τὰς ἀβάτους κορυφὰς τοῦ πνεύματος θαῖας καταστήσω τοῖς ζηλωταῖς καὶ τὰς ἀνίκτους, ἐρήμους καὶ ἀνύδρους πολυκάρπους καὶ πολυανθεῖς μεταποιήσω. Τὰς τραχεῖας ὁδοὺς λειανῶ καὶ τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην διευρύνω, ἵνα πλείονες σωτηρίας τύχωσιν. Οὐδενὸς μόχθου καὶ πόνου φεισθήσομαι, ἀλλὰ ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἀήδιστα δαπανήσω καὶ ἐκδανηθήσομαι πρὸς ἀναγέννησιν, πρὸς ἀνορθωσιν, πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἐμπιστευομένου μοι ποιμνίου. Ἐν δεξιῶς καὶ ἐν ἀριστεροῖς ἀναζητήσω τὸ ἀσθενὲς καὶ πλανώμενον καὶ δι' ἀγάπης καὶ ζήλου, διὰ καρτερίας καὶ ὑπομονῆς, δι' ἐπιτιμήσεως καὶ συμβουλῆς, διὰ δακρύων καὶ παρακλήσεως, δι' ἀσιστηρότητας καὶ ἐπιεικειᾶς θεραπεύσω καὶ στηρίξω τοῦτο καὶ ἐπαλλάξω εἰς νομὰς σωτηρίους.

«Οὐκ ἀποβλέπω εἰς πρόσωπον ἀνθρώπου» ἐν τῇ ἐνασκήσει τῶν ποιμαντορικῶν μου καθηκόντων, οὐδὲ διακρινῶ πτωχοὺς ἢ πλουσίους, ἰσχυροὺς ἢ ἀδυνατούς, κατὰ σάρκα συγγενεῖς ἢ ἀλλοτριούς, ἐργάτας ἢ ἐργοδότας, ἀγρότας ἢ ἀσιούς. Ἀλλὰ μέγαρον καὶ καλύβας ἐξ ἴσου ἐπισκέπτομαι. Πτωχοὺς καὶ πλουσίους ἐξ ἴσου παρακαλέσω. Ἰσχυροὺς καὶ ἀδυνατούς ἐξ ἴσου ἐπιτιμήσω καὶ συμβουλεύσω. Καὶ γενικῶς μετὰ πάντων ἀναστραφήσομαι ἐν ἀγάπῃ καὶ μετὰ πάντων συμπονέσω καὶ συγκαλύσω καὶ συγχαρήσομαι, γενόμενος τοῖς πᾶσι τὰ πάντα καὶ πατήρ καὶ ἀδελφὸς καὶ προσιάτης καὶ κηδεμὼν καὶ δικαστὴς καὶ φίλος.

Δικαιοσύνην διώξω καὶ δικαιοσύνην ἀπονεμῶ. Ἐν πατρικῇ πραότητι καὶ ἀγάπῃ τοὺς εἰς μικρὰ δλιθαίνοντας ἐλέγξω, ἀλλὰ καὶ ἐν νόμῳ ἀκριβεῖα καὶ δικαιοσύνην ἀσιστηρότητι τοὺς ἀδιορθώτους κρινῶ. Τοὺς δὲ σοβαρῶς καὶ πολλὰ ἁμαρτάνοντας καὶ ἐν τῇ ἁμαρτίᾳ ἐμμένοντας ῥάβδῳ σιτυπικῆ παιδεύσω, ἵνα ἡ δικαιοσύνη ἐν ἀγάπῃ τὸ ἔργο αὐτῆς ἐπιτελή.

Τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν πηγὴν καταστήσω ἀένναον, νᾶμα πνευματικῶν προχέουσαν πᾶσι τοῖς διψῶσι, καὶ τὰς ψυχὰς τῶν προσερχομένων αὐτῇ ἀναρῶντα. Ἐντιμον καὶ ὑπερήφανον καὶ σεβαστὸν τὸ ὄνομα τῆς Κυρίου Ἐκκλησίας κρατήσω ἐνώπιον παντὸς τοῦ λαοῦ καὶ ἐνώπιον πάσης ἀρχῆς καὶ ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις καὶ ἐν τοῖς ἔθνεσι. Καὶ ταῦτα «οὐκ ἐν ὑπεροχῇ λόγου, οὐδὲ ἐν πειθοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας», ἀλλ' «ἐν ἀπλότητι καρδίας» καὶ ἐν πνεύματι Θεοῦ ἐνεργῶν. «Θεὸς γὰρ ἐστὶν ὁ ἐνεργῶν ἐν ἡμῖν καὶ τὸ θέλει καὶ τὸ ἐνεργεῖν».

Ἐν τῇ προσπαθείᾳ μου πρὸς ἀνασύνταξιν τῶν δυνάμεων τῆς Ἐκκλησίας τρία τινὰ θὰ τύχωσι τῆς ἰδιαιτέρας μερίμνης καὶ φροντίδος μου. Ὁ καταρτισμὸς ἐναρτέων καὶ πεπαιδευμένων κληρικῶν, ἡ ἀγωγή τῆς Ἑλληνικῆς νεότητος διὰ τῆς ὑγαινοῦσης διδασκαλίας, καὶ ἡ ὁρθὴ καὶ λελογισμένη ἀξιοποίησις καὶ διαχείρισις τῆς Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας.

Οἱ κληρικοί εἶναι οἱ ἐπίσημοι φορεῖς τοῦ πνεύματος τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ κόσμῳ, εἶναι οἱ ἀπόστολοι καὶ διδάσκαλοι καὶ σιγατιῶται αὐτῆς. Ἐὰν ζῆ-

λος ιερὸς διακατέχη τούτους ἐν τῇ ἐνασκήσει τῶν καθηκόντων αὐτῶν, ἅτινα δὲν περιορίζονται μόνον εἰς τὰς τελετουργικὰς πράξεις, ἀλλ' ἐπεκτείνονται εἰς τὴν ἐν Χριστῷ οἰκοδομὴν τῶν πιστῶν καὶ εἰς τὴν ἐν ἀγάπῃ στήριξιν αὐτῶν ἐν πᾶσι, τότε ἐπιτυγχάνεται κατὰ μέγα μέρος ἡ πολυμορφος ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ κόσμῳ. Ὁ καταρτισμὸς ὅθεν ὡς οἶόν τε ἐναρέτων καὶ πεπαιδευμένων κληρικῶν ἔσται ἐν τῶν κυριωτέρων μου μελημάτων. Στόχος μου, ἐν ὅσῳ βεβαίως ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις ἐπιτρέπει τοῦτο, ἡ στελέχωσις τῆς Ἐκκλησίας διὰ κληρικῶν πανεπιστημιακῆς κοινότητος, ἵνα εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς συγχρόνου κοινωνίας ἀνταποκρίνονται καὶ λόγον δίδωσι παντὶ τῷ αἰτοῦντι ἄνευ οὐδεμιᾶς συστολῆς ἢ ὑποστολῆς τῆς Χριστιανικῆς ἰδεολογίας καὶ πίστεως. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ χρόνῳ ἐπαναβεβαιῶ ἐπαναλειτουργίαν τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἔτους, συνοδικῶς ἀποφασισθεῖσαν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ἀειμνήστου προκατόχου μου μεγάλου Ἱεροσολιμάρχου τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἰσαποστόλου Μακαρίου τοῦ Γ', ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ὁποῖου σύμπας ὁ κλήρος τῆς Κύπρου εἶρε τὸν ἀνορθωτὴν, τὸν στοιρικὸν πατέρα καὶ προστάτην.

Τῇ πολιτείᾳ τούτου ἐπόμενος βεβαιῶ τὸν ἱερὸν τῆς Ἀρχιεπισκοπικῆς Περιφέρειᾶς κλήρον, ὅτι ἀμέριστον θὰ ἔχη ἐν πᾶσι τὴν ἀγάπην καὶ συμπαραστάσιν μου καὶ πατέρα θὰ μὲ εὖρη καὶ ἀδελφὸν καὶ σύμβουλον εἰς πάντα τὰ ποιμαντικὰ καὶ ἄλλα αὐτοῦ καθήκοντα καὶ προδλήματα. Δὲν ἀμφισβάλλω, εὐλαβεῖς τοῦ Ὑψίστου λειτουργοί, ὅτι συνάισθάνεσθε τὴν σημασίαν τῆς συμβολῆς καὶ τῆς συνδρομῆς ὑμῶν εἰς τὴν βαρεῖαν τῆς Ἐκκλησίας ἀποστολήν. Σεῖς ἀποτελεῖτε τὴν ζωντανὴν ἐν τῷ κόσμῳ μαρτυρίαν τῆς ἐν Χριστῷ ἀποκαλυψέως. Εἶσθε οἱ ἐπὶ μέρους ποιμένες καὶ πνευματικοὶ τοῦ λαοῦ πατέρες. Διὰ τοῦ θίου ὑμῶν τοῦ ἀγνοῦ καὶ ἐναρέτου, διὰ τῶν ἔργων ὑμῶν τῶν ἀγαθῶν καὶ ἀγίων, διὰ τοῦ λόγου ὑμῶν τοῦ ἀληθινοῦ καὶ ἅλατι ἠρτυμένου «τύποι γίνεσθε τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἀγνείᾳ». Δὲν ἀποκρύπτω, ὅτι πολλὰς σιγηρίζω ἐλπίδας εἰς τὴν ὑμετέραν οὐσιαστικὴν συμβολὴν καὶ συνεργασίαν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου τῆς σωτηρίας, τοῦ ὁποῖου ἀπὸ σήμερον ἐν Χριστῷ κατάρχομαι. Βεβαιῶ ὅθεν τοὺς γεωργοῦντας πιστῶς καὶ προθύμως ἐν τῷ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου, ὅτι πολλὰ πλὴν ἀμείψω, τοὺς δυστροπούς δὲ καὶ ἀτάκτους καὶ ἀμελεῖς καὶ τοὺς τὰ σκάνδαλα ποιοῦντας μετὰ πρῶτην καὶ δευτέραν νοθεσίαν αὐστηρῶς παιδεύσω, ἵνα καὶ τοὺς λοιποὺς παραδειγματίσω καὶ τὸ ποίμιον περισώσω.

Ἐν τῇ πεποιδῆσει ὅτι ἡ ὀρθὴ καὶ ἁρμονικῶς ὠλοκληρωμένη καλλιέργεια τῶν σωματικῶν, πνευματικῶν καὶ ψυχικῶν τοῦ ἀνθρώπου δυνάμεων συμβάλλει τὰ μάλιστα εἰς τὴν ἠθικὴν αὐτοῦ ἐξέλιξιν καὶ τελειώσιν, ἐπαναβεβαιῶ καὶ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ τούτου θήματος τὴν συνέχισιν τοῦ ἰδιαιτέρου τῆς Ἐκκλησίας ἐνδιαφέροντος περὶ τὴν ἀγωγήν τῆς νεότητος.

Ἐν τῷ πλαισίῳ τοῦ ἐνδιαφέροντος τούτου ἡ Ἐκκλησία θὰ παρακολουθῇ ἀγρόπνως τὴν προσφερομένην παιδείαν εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Σχολεῖα τῆς νήσον ἡμῶν, ὅπως ἂν αὕτη ἢ ὑγιαίνουσα, καὶ τοιαύτην οὖσαν θὰ ἐνισχύῃ ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεων αὐτῆς, ὡς ἡ ἔκπαλαι ταύτης παράδοσις. Οὐδεὶς πρέπει νὰ λησμονῆ, ὅτι, ἂν ἡ ἐθνικὴ συνείδησις καὶ φωνὴ διεφυλάχθῃ εἰς τὸν Ἑλληνικὸν χώρον, ὅτε οὐκίως θαρραλικὸν τοῦτον ἐπεσκίαζε, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τῆς Ἐκκλησίας τὴν ἐκπαιδευτικὴν προσφορὰν. Δὲν ἀποκρύπτω ὅθεν τὴν ἀνησχίαν τῆς Ἐκκλησίας, διότι ἔροι δόκιμοι καὶ δεδοκιμασμένοι, ὡς ὁ Ἑλληνοχριστιανικὸς πολιτισμὸς», καταβάλλεται προσπάθεια τόσον ἐν Ἑλλάδι ὅσον καὶ ἐν Κύπρῳ, ὅπως ἐξωστρακισθῶσιν ἐκ τῆς παιδείας τῶν Ἑλληνοπαίδων ἐπὶ τῇ προσφάσει κακῆς χρήσεως τῶν ἔρων τούτων ὑπὸ τῆς ἀπαισίας μνήμης στρατιωτικῆς χούντας τῶν Ἀθηνῶν. Δὲν εἶναι τοῦ παρόντος νὰ ἀναλύσω διὰ μακρῶν τὸ ἄλογον ἀλλὰ καὶ ἀνόσιον τῆς τοιαύτης προσπάθειας. Θὰ περιορισθῶ μόνον εἰς δύο παρατηρήσεις: α) Ὁ ἔρος «δημοκρατία», καίτοι πολλαπλῶς καὶ μάλιστα κατὰ κόρον ἐχρησιμοποιήθη ὑπὸ τῆς αὐτῆς χούντας καὶ ὑπὸ ἄλλων πολυμορφῶν δικτατοριῶν, ἐν τούτοις δὲν ἀπεβλήθη ὡς ἀδόκιμος, ἀλλ' ἐξακολουθεῖ νὰ ἀποτελῇ προσφιλέστατον ἔρον πολλῶν καὶ ἀντιχουντικῶν καταστάσεων. Διὰ τὴν ἡ διάφορος ἐν προκειμένῳ στάσις; β) Νομίζω, ὅτι δὲν εἶναι ὀρθὸν νὰ ἀναζητῶμεν ἔρων διὰ τὴν Ἑλληνικὴν παιδείαν ἡμῶν, προσφεύγοντες εἰς ξένους ὁρολογίας καὶ πρότυπα, ἐνῶ ἡ μακρὰ ἡμῶν παράδοσις τούτους πλουσιοπαρόχως ἡμῖν παρέχει.

Οἱ στερούμενοι φωτὸς εὐλογον εἶναι νὰ προσφεύγωσιν ἀλλαχού πρὸς ἀναζήτησιν τούτου. Οἱ τὸ φῶς ὅμως ἐν πατρογονικοῖς ταμείοις τεθησαυρισμένον ἔχοντες καὶ ἄλογον εἶναι καὶ ἀφελῆς νὰ περιφρονῶσι τὸν πατρογονικὸν θησαυρὸν καὶ νὰ σπεύδωσι νὰ δανεισθῶσι τὸ φῶς παραποιημένον παρ' ἐκείνων, εἰς τοὺς ὁποῖους τοῦτο ἐδάνεισαν, τοσοῦτον μᾶλλον καθ' ὅσον, ὡς γνωστόν, ἡ παιδεία τῶν ξένων τούτων σιγηρίζεται βασικῶς ἐπὶ ἀρχῶν καὶ ἀξιών Ἑλληνοχριστιανικῆς προελεύσεως καὶ ὁ τόσον προσφιλῆς εἰς πολλοὺς ἔρος «ἀνθρωπιστικὴ παιδεία» δὲν εἶναι παρὰ ἀτελῆς ἔκφρασις τῆς ἐπὶ τῶν Ἑλληνοχριστιανικῶν ἀρχῶν σιγηριζομένης ἀγωγῆς. Τοῦτο οὐδόλως σημαίνει, ὅτι παραγνωρίζομεν ἢ ἀποποιούμεθα τὴν ἐκπαιδευτικὴν τῶν ξένων προσφορὰν, εἰς πεδία μάλιστα ὅπου ἡ Ἑλληνικὴ ὕστερεῖ. Ἀλλὰ εἰς πεδία, ὅπου ἡμεῖς ἀνοθεύτως ἐκείνους δανείζομεν, εἶναι ἀπαράδεκτον ὁ νοθευμένος ἐπαναδανεισμός.

Εἴμεθα Ἑλληγες, ἀδελφοί μου, καὶ Χριστιανοὶ καὶ ἐὰν θέλωμεν νὰ ἐπιβιώσωμεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κινεῶντος τῶν συγχρόνων κοσμοθεωριῶν καὶ ἀνακατατάξεων, ὀφείλομεν ὄχι μετὰ συστολῆς ἀλλὰ μετ' ἐγκανυχέσεως, ὅπως διαφυλάττωμεν καὶ τονίζωμεν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν ἡμῶν συνείδησιν καὶ τὴν Χριστιανικὴν ἡμῶν θρησκείαν. Ἀλλως ἢ ἀποκοπῆ ἡμῶν ἐκ τῶν ριζῶν τοῦ πατρογονικοῦ πολιτισμοῦ θὰ ἐπιφέρῃ

τὸν μαρασμόν, τὴν ξήρανσιν καὶ τὴν σήψιν τοῦ τε κορμοῦ καὶ τῶν κλάδων. Ὁ κοσμοπολιτισμός, ἀλέθριος πάντοτε δι' ὅλους τοὺς λαούς, διὰ τοὺς μικρούς, ὡς ὁ ἡμέτερος, ἀποτελεῖ αἰτίαν καὶ μέσον ὀλοσχεροῦς ἀφαιρισμοῦ.

Τὴν μεγαλειώδη ὄθεν καὶ μακρὰν ἐθνικὴν καὶ θρησκευτικὴν κληρονομίαν κρατήσω καὶ συνεχίσω οὐχὶ ὡς μεγαλοπρεπῆ ἀπολιθώματα παρελθούσης δόξης, ἀλλ' ὡς μεγαλοφρονιότατους μάρτυρας τῆς ζωτικότητος τῆς φυλῆς καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὡς δυνάμεις καὶ φύτρα ζωῆς καὶ προόδου.

Ἔτερον καὶ ἐπιβεβλημένον ἐπίσης καθῆκόν μου θεωρῶ τὴν λελογισμένην διαχείρισιν, ἀνάπτυξιν καὶ ἀξιοποίησιν τῆς ἐναπομεινάσης Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, ἀνευ τῶν ἐπαρκῶν πόρων τῆς ὁποίας δύσκολος ἂν μὴ ἀδύνατος καθίσταται ἡ τελετουργικὴ, ἡ πνευματικὴ, ἡ ἐθνικὴ, ἡ κοινωνικὴ, ἡ φιλανθρωπικὴ καὶ ἄλλη πολύμορφος ἀποστολὴ καὶ δράσις τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ κόσμῳ. Πρὸς τοῦτο θεωρῶ εὐκαιρὸν νὰ ἀναφέρω, ὅτι, πέραν τῆς ὑφισταμένης Θεορικῆς Ἐπιτροπῆς, μελετῶ τὴν σύστασιν Ἐιδικοῦ Οἰκονομικοῦ Συμβουλίου διὰ τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν τοῦλάχιστον, τοῦ ὁποίου ἔργον θὰ εἶναι ἡ μελέτη καὶ ὁ προγραμματισμὸς τῆς προοφροωτέρας ἐκάστοτε διαχειρίσεως καὶ ἀξιοποιήσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, ἵνα αὕτη ἀνταποκρίνεται οὐσιαστικώτερον εἰς τοὺς σκοποὺς, δι' οὓς ὑφίσταται.

Καὶ νῦν ὀμιλῶν ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ τούτου θήματος, ὅπερ ἠρωϊκαὶ Ἀρχιεπισκόπων μορφαὶ διὰ τῶν θνησίων αὐτῶν ἐλάμπρυναν καὶ ἠγλάισαν καὶ εἰς ἐθνικὴν καὶ ἀγωνιστικὴν ἔπαλξιν μοναδικὴν τοῦτο ἀνύψωσαν, θεωρῶ εὐκαιρὸν ὡς διάδοχος ἐκείνων νὰ δηλώσω σαφῶς, ὅτι, συνεχίζων τὴν μακρὰν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας παράδοσιν, θέτω ἐμαντὸν καὶ σύμπασαν τὴν Ἐκκλησίαν ἐπὶ τῶν ἐπάλλξεων τῆς ἀγωνιζομένης Πατρίδος. Δηλῶ ἀπεριφρόσως, ὅτι, μέχρως ὅτου τὸ ἐθνικὸν πρόβλημα εὖρη δικαίαν καὶ ἐπομένως ὀριστικὴν τὴν λύσιν, ἡ Ἐκκλησία δὲν θὰ ἀπαρνηθῆ τὴν ἐθναρχικὴν αὐτῆς ἀποστολὴν καὶ ιδιότητα, ἀλλ' ἐν τῇ ιδιότητι ταύτῃ θὰ ἐργάζεται καὶ θὰ συνεργάζεται μετὰ τῆς ἐκάστοτε νομίμου τῆς νήσου Κυβερνήσεως πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐπιβιώσεως, τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς δικαιοσύνης τοῦ Κυπριακοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Καθῆκόν μου ὄθεν θεωρῶ ἐπιτακτικόν, ὅπως ἀπὸ τοῦ θήματος τούτου φρονηματίζω τὸν λαὸν οὐ μόνον θρησκευτικῶς ἀλλὰ καὶ ἐθνικῶς ὅπως διὰ τῶν ναμάτων τῶν ιδεωδῶν τῆς Πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος γαλουχῶ τὰς ψυχὰς καὶ διαμορφώνω τὰς συνειδήσεις τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας. Διὸ καὶ πιστὸς εἰς τὰς ὑποθήκας τοῦ ἐκλιπόντος μεγάλου Ἠγέτου καὶ Ἐθναρχοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου τοῦ Γ' καὶ κρίνων, ὅτι αὐδαίμον τὸ ἐλεύθερον, τὸ δὲ ἐλεύθερον τὸ εὐφυγον, διακηρύττω πιστὸν εἰς ἀγῶνα πολύμορφον διὰ τὴν δικαίωσιν τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ καὶ τὴν παρὰ πᾶσι καλλιέργειαν τῆς πίστεως

ταύτης θεωρῶ ἐξ ἴσου κύριον μέλημα τῆς ἀπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ ἀξιώματος ἀποστολῆς μου.

Καὶ πρὸς ἐπιτυχεσιέραν διεξαγωγὴν τοῦ ἀγῶνος καὶ πρὸς ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν αὐτοῦ θεωρῶ ἀπαραίτητον τὴν ἐνότητα καὶ συνεργασίαν σύμπαντος τοῦ Κυπριακοῦ ἀλλὰ καὶ τοῦ καθόλου Ἑλληνισμοῦ καὶ ὑπὲρ τῆς ἐνότητος ταύτης καὶ συνεργασίας θὰ ἐργασθῶ ὅση μοι δύναμις. Ἡ Ἐκκλησία εἰς οὐδεμίαν παράταξιν ἢ κόμμα ἐντάσσεται ἢ ἀνήκει. Ἐντὸς αὐτῆς εὐρίσκουσι θέσιν πᾶσαι αἱ ὑγιῶς καὶ ἐθνικῶς σκεπτόμεναι καὶ δρώσαι παρατάξεις καὶ κόμματα. Διὰ τοῦτο ὡς ἡγέτης τῆς Ἐθναρχούσης αὐτῆς Ἐκκλησίας, πέραν καὶ ὑπεράνω κομμάτων εὐρισκόμενος καὶ ἐνεργῶν, ἀπευθύνουμαι πρὸς σύμπαντα τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν τῆς Κύπρου καὶ καλῶ τοῦτον εἰς συνένωσιν καὶ συστράτευσιν ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ ἀγῶνος, ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς Πατρίδος. Ἡ προσπάθεια διαχωρισμοῦ τοῦ Κυπριακοῦ Ἑλληνισμοῦ εἰς δύο παρατάξεις καὶ ὑποπίος εἶναι καὶ ἐπιβλαβὴς ὡς ὀδηγοῦσα ἀναποφεύκτως εἰς ταξικὸν ἀγῶνα καὶ διαμάχας. Θὰ φράξω, ὅση μοι δύναμις, τὸν δρόμον πρὸς τὸν τοιοῦτον διαχωρισμόν, ἵνα ἀποτρέψω, ὅσον τὸ ἐπ' ἐμοί, καὶ τὴν ἐκ τούτου βεβαίαν ὀλοκλήρωσιν τῆς ἐθνικῆς συμφορᾶς. Ἐφ' ὅσον τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα ἐξακολουθοῦσι νὰ καταπατῶνται ὑπὸ τῶν εἰσβολέων ἐν τῇ νήσῳ ἡμῶν, ἐφ' ὅσον χιλιάδες Κυπρίων ἀναγκάζονται νὰ διαμένωσι μακρὰν τῶν πατρογονικῶν αὐτῶν ἐστιῶν, ἐφ' ὅσον χώροι καὶ ἐδάφη Κυπριακὰ στενάζουσιν ὑπὸ τὸ πέλαμα τοῦ Τούρκου κατακτητοῦ, ἐφ' ὅσον ἡ πατρίς εὐρίσκεται διχοτομημένη καὶ τὰ στρατεύματα τῆς εἰσβολῆς βεθλώνουσι τὰ ἱερὰ ἡμῶν χώματα καὶ προσκονήματα, μία καὶ μόνη εἶναι ἡ σημαία, Ἑλληνες, τὴν ὁποίαν πάντες πρέπει νὰ ἀναπειτάσωμεν καὶ ὑπὸ τὴν ὁποίαν νὰ ἐνταχθῶμεν, ἡ σημαία τοῦ ἀγῶνος διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς Πατρίδος. Αὐτὴν τὴν σημαίαν πίπτων ἐπὶ τῶν ἐπάλλξεων ἐνεπιστεῦσθη εἰς τὰς χεῖρας ἡμῶν ὁ μέγας Ἠγέτης, ὁ ἀείμνηστος Ἐθναρχὴς Μακάριος. Ὡς ἐκείνον ἐκλεγεγμένος διάδοχος ἀπὸ τοῦ θήματος τούτου καὶ κατὰ τὴν εὐσημον ταύτην τῆς ζωῆς μου στιγμὴν ἱερὰν δίδω ὑπόσχεσιν, ὅτι τὴν σημαίαν ταύτην τοῦ ἀγῶνος οὐδέποτε θὰ ὑποστειλῶ, ἀλλὰ καὶ μόνος καὶ μετὰ πολλῶν ὑπὲρ αὐτῆς καὶ ὑπὸ τὰς πυχὰς αὐτῆς θὰ ἀγωνισθῶ μέχρι τέλους, μέχρι πλήρους δικαιοσύνης τοῦ Κυπριακοῦ Ἑλληνισμοῦ. Καὶ τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην φυλάξω βοηθοῦντίς μοι τοῦ Θεοῦ.

Δὲν εἶναι, ἴσως, ἔργον ἐμὸν ἢ χάραξις τῆς ἀκολουθητέας γραμμῆς ἐπὶ τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν θέματος. Ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ ἐκτὸς τῆς ἀποστολῆς μου νὰ τονίσω, ὅτι ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἡ Ἐκκλησία θὰ ἀποδεχθῆ τὴν νομιμοποίησιν τῆς ἀρπαγῆς καὶ τῆς ἀδικίας. Δὲν θὰ δεχθῶμεν τὴν ἀπεμπόλησιν τῶν δικαιῶν ἡμῶν, δὲν θὰ διαγράψωμεν ποτὲ τὰ ἀρπαγῆνα ὑπὸ Τούρκων εἰσβολέων Κυπριακὰ ἐδάφη, οὐδὲ θὰ λησμονήσωμεν τὰ ἱερὰ ἡμῶν προσκονήματα. Ἐπιλησθεῖτε ἢ δεξιὰ μου, ἐὰν ἐπιλάθωμαι οὐκ, ὃ σεπτὸν σῆμα τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα «κολληθεῖτε ἢ

γλώσσά μου τῷ λόγγυγι μου, ἐὰν μὴ μνησθῶ ὑμῶν), ὧ τάφοι προγόνων ἱεροὶ καὶ σεβάσματα μνήματα ἀδελφῶν καὶ πατέρων.

Τοιαῦται ἐν γενικαῖς γραμμαῖς αἱ σκέψεις καὶ αἱ ἐπιδιώξεις μου, τῶν ὁποίων τὴν πραγματώσιν, θεία συνάρσει, ἀπὸ σήμερον ἀναλαμβάνω. Γνωρίζω, ὅτι οὐκ ἄνεσις μοι πλέον πρόκειται, οὐδὲ ἀνάπανσις καὶ ἀναρρηχῆ. Τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας αἱ ὥραι τῆς νυκτὸς διαδέχονται ἐν τῇ ἐπιτελέσει τῶν καθηκόντων μου. Ἐλπίζω, ὅμως, εἰς τὴν βοήθειαν τῆς παντοδυναμίας τοῦ Κυρίου δεξιᾶς. Ἐλπίζω προσέτι εἰς τὴν συναντίληψιν καὶ συναρωγὴν καὶ συνεργασίαν τῶν ἐν Κυρίῳ ἀδελφῶν μου, Ἱεραρχῶν καὶ μελῶν τῆς Ἱεραρχίας Συνόδου, μετὰ τῶν ὁποίων πάντοτε ἐν ἀγάπῃ ἢ ἀναστροφῇ μου καὶ ἐν ἰσότητι. Καὶ ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης ἐκφράζω πρὸς αὐτοὺς θερμοτάτας εὐχαριστίας διὰ τὴν ἣν πρὸς ἐμὲ ἐπεδείξαντο ἀγάπην καὶ εὐμένειαν. Εὐχαριστῶ ὡσαύτως τοὺς Πανοσιολογιώτατους Ἡγουμένους τῶν ἱερῶν Μονῶν, τοὺς βαθμύχους κληρικούς, τοὺς ἐντίμους γενικούς ἀντιπροσώπους, κληρικούς καὶ λαϊκούς, οἵτινες, ὄργανα γενόμενοι τῆς θείας βουλῆς, ἀνέδειξάν με εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν Θρόνον Νέας Ἰουστινιανῆς καὶ πάσης Κύπρου. Πολλὰς καὶ ἰσὰς εὐχαριστίας ὀφείλω καὶ πρὸς τοὺς εἰδικούς ἀντιπροσώπους καὶ πρὸς πάντας τοὺς καθ' οἰονδήποτε τρόπον ἐργασθέντας καὶ θεοκινήτως ἐνεργήσαντας διὰ τὴν ἐκλογὴν μου. Τέλος εὐχαριστῶ σύμπαντα τὸν Κυπριακὸν λαόν, τοὺς πρώτους καὶ τοὺς ἐσχάτους, τοὺς ἐπισήμους καὶ τοὺς ἀσήμους, τοὺς γνωστούς καὶ τοὺς ἀγνώστους διὰ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν πρὸς ἐμὲ ἐμπιστοσύνην αὐτῶν καὶ ἀγάπην καὶ διαβεβαίωσιν, ὅτι πᾶσαν θὰ καταβάλω προσπάθειαν, ἵνα ἀνταποκριθῶ εἰς τὰς προσδοκίας αὐτῶν. Εὐχαριστίας θερμοτάτας ἐκφράζω ἰδιαίτερος πρὸς τὸν ἡρωϊκὸν καὶ ἠγαπημένον μοι λαὸν τῆς Πάφου, μετὰ τοῦ ὁποίου τετραετὴς ποιμαντορία καὶ ἐν κρισίμοις ὥραις κοινοὶ ἀγῶνες πατρικῶς με συνέδεσαν. Μετὰ λύπης πολλῆς, οὐχὶ ἡμετέρῳ θελήματι, ἀλλὰ θελήματι Θεοῦ, σήμερον τούτου ἀποχωρίζομαι. Παρέχω ὅμως τὴν διαβεβαίωσιν, ὅτι καὶ ἐκ τῆς νέας ταύτης διακονίας μου καὶ ἐν τῇ σκέψει καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ μου θέσιν ἐπιφανῆ θὰ ἔχη πάντοτε ἡ Πάφος.

Πρὸς Ὑμᾶς δέ, Σεβασμιώτατοι ἐκπρόσωποι τῶν Ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, οἵτινες τιμητικῶς παρίστασθε καὶ συμπροσεῦχεσθε μεθ' ἡμῶν εἰς τὴν χαρὰν ταύτην τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, ἀσπασμὸν ἀπονέμου εὐχαριστιῶν καὶ εὐγνωμοσύνης, τὸν ὁποῖον, παρακαλῶ, μεταφέρατε καὶ εἰς τὰς σεπτὰς Κορυφὰς

τῶν Ἐκκλησιῶν Ὑμῶν καὶ εἰς σύμπαν τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα αὐτῶν.

Καὶ νῦν ἐν συγκινήσει ψυχῆς καὶ ἐν εὐγνωμοσύνῃ θαθεῖα ἢ σκέψις μου πρὸς σὲ στρέφεται, ὧ σεβασμία καὶ μαρτυρικὴ μορφή τοῦ ἀοιδίμου προκατόχου μου καὶ μεγάλου τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ Ἡγέτου, Ἐθνάρχου καὶ Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου. Ἐν εὐλαθείᾳ πολλῇ νοερώς σὲ κατασπάζομαι καὶ ὡς εὐγνωμοσύνης μικρὸν ἀντίδοτον τὴν διαβεβαίωσιν παρέχω σοι ἐνώπιον κλήρου καὶ λαοῦ, ὅτι ἐπὶ τὰ ἔργη σου θαδίσω, τὰς ὑποθήκας σου φυλάξω, τὰ ἔργα ἅπερ ἡμιτελῆ κατέλιπες συμπληρώσω καὶ ἅπερ ἐπόθησας καὶ δὴ καὶ νέον καθεδρικὸν ναόν, οὐπερ τὴν οἰκοδομήν ἀπὸ μακροῦ ἐσχεδιάζεις, καὶ τὴν ἀνάγκην καὶ τὴν ἔλλειψιν ἢ σημερινῇ τελετῇ ἐντόνως ἐπισημαίνει, βοηθοῦντός μοι τοῦ Θεοῦ καὶ βοηθείᾳ καὶ συνδρομῇ προσφιλεστάτων συνεργατῶν σου οἰκοδομήσω. Ἀναπαύου ἡσυχος ἐν τοῖς ἐπουρανίοις σκηνώμασί σου, ὧ ἁγία καὶ μακαρία ψυχῇ, καὶ συνένωσε μεθ' ἡμῶν τὰς προσευχὰς σου πρὸς τὸν Θρόνον τῆς Χάριτος, ὅπως ἐπισχῆ με εἰς τὸν προκείμενον ἀγῶνα καὶ ἄξιον διάδοχόν σου ἀναδείξῃ με.

Καὶ Ὑμεῖς, σεβασμία τῶν Ἀρχιερέων ὁμήγυρι, εὐλαβεῖς τοῦ Ὑψίστου λειτουργοὶ καὶ Χριστεπώνυμοι λαὸ τοῦ Κυρίου, πρὸς οὐρανὸν τὰς χεῖρας ἐπάρατε καὶ ἐκ καρδίας μέσης δεήθητε πρὸς τὸν τοῦ κόσμου παντὸς Κυβερνήτην καὶ Δημιουργόν, ὅπως στερεοῖ μου τὴν καρδίαν, φωτίξῃ μου τὴν διάνοιαν, κρατύνῃ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας μου ἐν τῇ ἐπιτελέσει τῆς μεγάλης, ἧς μοι ἐκπληρώσατο ἀποστολῆς, καὶ δόκιμον ἐν πᾶσιν ἀναδείξῃ με πηδαλιούχον τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ.

Σὺ δὲ ὁ ἐτάζων νεφροὺς καὶ καρδίας καὶ τὰς σκέψεις καὶ τὰς βουλὰς ἐκάσπου θεωρῶν, Οὐράνιε τῆς Ἐκκλησίας Παντεπίσκοπε καὶ Νομφίε, εἰσάκουσον τῆς φωνῆς τοῦ ταπεινοῦ δούλου Σου. Εὐσπλάγχυν ὁμματί Σου ἔπιδε ἐπὶ τὴν ἐμὴν ταπεινώσιν καὶ ἀδυναμίαν καὶ ἐν τῷ ἀπέιρῳ ἐλέει Σου ἀναπλήρωσόν μοι τὰς ἐλλείψεις. Κατεύθυνον κατὰ τὸ Σὸν πανάγιον θέλημα τὰ διαθήματά μου, εὐλόγησον τὰ ἔργα τῶν χειρῶν μου καὶ δός μοι μέχρι τελευταίας μου πνοῆς ἀξίως καὶ μετὰ παρρησίας καὶ ἀκατακρίτως ἐπικαλεῖσθαι τὸ ὄνομά Σου, κηρύττειν τὸν λόγον Σου, διακονεῖν τὴν Ἐκκλησίαν Σου, ποιμαίνειν τὸν λαόν Σου, ἵνα, ἀξίως καὶ τῆς κλήσεως πολιτευόμενος, δέξωμαι παρὰ τῶν Σῶν παναρχάντων χειρῶν τὸν στέφανον τῆς νομίμου καὶ καλῆς ἀθλήσεως. Ἀμήν!

ΠΡΟΣΑΓΟΡΕΥΤΗΡΙΟΣ Λ Ο Γ Ο Σ ΤΟΥ ΧΩΡΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

κ. ΒΑΡΝΑΒΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΚΥΠΡΟΥ

κ. Χ Ρ Υ Σ Ο Σ Τ Ο Μ Ο Ν

Μακαριώτατε Δέσποτα,

Εὐδοκία καὶ χάριτι τοῦ Παραγάθου Θεοῦ ἀνεδείχθης Ἀρχιεπίσκοπος Νέας Ἰουστινιανῆς καὶ πάσης Κύπρου καὶ ἐπὶ τοῦ ἱστορικοῦ καὶ ἀγιοτάτου Θρόνου τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα ἀνήλθες. Τὴν μέριμναν τῆς διαποιμάνσεως τῆς Ἱερᾶς τῆς Πάφου Μητροπόλεως ἀντικαθιστῶσιν ἀπὸ τοῦ νῦν αἰ ὡς ὄρος ὑψηλὸν ὀρθοῦμεναι ἐνώπιόν σου εὐθύναι τῆς ἀποστολῆς σου ὡς Προκαθημένου τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας.

Πρὸς σὲ ἤδη διὰ χρηστῶν ἐλπίδων προσβλέποντες, συγχαίρομέν σοι, Μακαριώτατε, ἐπὶ τῇ γενομένῃ σοι τιμητικῇ διακρίσει, ἀναπέμποντες ἅμα ἐκ μέσης καρδίας εὐχαριστίας πρὸς τὸν ἐν ὑψίστοις Τριαδικὸν Θεόν, ὅτι ἐν τῇ ἀπειρῶ Ἀυτοῦ εὐσπλαγγνίᾳ ἤρε τὸν τῆς χηρείας πέπλον ἐκ τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ νέον ἀνέδειξέ σε ἡμῖν Πατέρα καὶ Ἀρχιεπίσκοπον.

Προσέτι ἀντικρύζοντές σε ἀνερχόμενον ἐπὶ τοῦ Θρόνου τούτου, ὃν ἐπὶ εἰκοσιεπταεταίαν ὄλην ἐλάμπρυνε καὶ σεβαστὸν τοῖς πᾶσι κατέστησεν ἡ ἀγωνιστικὴ καὶ ἐμπνευσμένη μορφή τοῦ ἀειμνήτου Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου, μέτοχοι καθιστάμεθα καὶ τῶν πληροῦντων τὴν ψυχὴν σου συναισθημάτων δέους καὶ συνοχῆς. Συνοδεύοντές σε κατὰ τὴν εὐσημον ταύτην ἡμέραν βαδίζοντα πρὸς τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Θρόνου τὰς βαθμίδας, καὶ ἡμεῖς, ὡς καὶ σὺ, ἠσθάνθημεν τὸ ἔδαφος τοῦ πέριξ καὶ τοῦ ἐντὸς τοῦ Ἱεροῦ τούτου Ἄου χώρου ὑγρὸν ἐκ τῶν ποταμῶν τῶν δακρύων, ἅτινα ἐπ' αὐτοῦ ἐξέχεαν οἱ προσκνητὰ τοῦ σεπτοῦ σκηνώματος τοῦ ἀειμνήτου Προκατόχου σου. Ἐπὶ πλέον νοερῶς πρὸ ἡμῶν σήμερον παρήλασαν τῶν ἀπορφανισθέντων Ἑλλήνων τῆς Κύπρου αἱ τεθλιμμένα μορφαί, καὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν ἐξεπυλίχθησαν τοῦ σπαραγμοῦ τῆς ψυχῆς των αἱ σκηναί, καὶ εἰς τὰ ὄτια ἡμῶν ἠκούσθησαν οἱ ἐκ τῆς τραθείσης αὐτῶν καρδίας ἐξερχόμενοι βαρεῖς στεναγμοί, ζωηρὰν ἀνάμνησιν προκαλοῦντες ἐν ἡμῖν τοῦ δράματος ἐνὸς ὀλοκλήρου λαοῦ, θρηνοῦντος καὶ ὀδυρωμένου ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ Ἡγέτου, ὅστις ἐν καιροῖς κρισίμοις ἐγεννήθη αὐτῷ βακτηρία στηρίγματος καὶ τεῖχος ἐλπίδος.

Ταῦτα πάντα, Μακαριώτατε, μετὰ σοῦ σήμερον ἀναμνησκόμενοι καὶ ἀναπολοῦντες, συναισθανόμεθα ἐτι βαθύτερον τὴν πολλὴν ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν καὶ ἐμπιστοσύνην, διὰ τῶν ὁσίων περιεβάλλετο ὑπὸ τοῦ Ὁρθοδόξου πληρώματος τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ τῆς φιλιότητος ἰδιαιτέρας ἡ-

μῶν Πατρίδος ὁ ἐκ μέσου ἡμῶν διὰ τοῦ θανάτου σωματικῶς ἐκδημήσας καὶ εἰς τὰς αἰωνίους τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ μονὰς ἀναπανόμενος ἀείμνητος Ἀρχιεπίσκοπος καὶ Ἐθνάρχης Μακάριος. Ἀλλὰ καὶ ἐκτενέστερον συνειδητοποιοῦμεν τῶν ἰδικῶν σου εὐθυνῶν τὸ μέγεθος καὶ τῆς ἀγωνίας σου μέτοχοι καθιστάμεθα, ἔχοντες ἀσθησὴν τῆς πληροῦσης τὴν ψυχὴν σου εὐγενοῦς ἐπιθυμίας, ἵνα ἐπιτυχῶς συνεχίσης τοῦ μακαριστοῦ Προκατόχου σου τὸ εὐκλεές ἔργον καὶ ἄξιος ἀναδειχθῆς τῶν προσδοκιῶν τῶν ἀναδειξάντων σε διάδοχον Ἐκείνου εἰς τὸν παλαίφατον καὶ Ἀποστολικὸν τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας Θρόνον.

Αἱ ἰδιάζουσαι ἐν Κύπρῳ ἐθνικαὶ συνθήκαι καὶ αἱ δεινὰι περιστάσεις, ὑφ' ἃς σήμερον ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Κύπρου διάγει, ἐπιφορτίζουσι δι' ἠϋξημένων εὐθυνῶν σέ, τὸν νέον Προκαθημένον τῆς ἀγιοτάτης τῆς Κύπρου Ἐκκλησίας, ἥς μεγίστη ἡ προσφορὰ εἰς τοὺς ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀγῶνας καὶ θετικὴ ἢ συμβολὴ εἰς ἐνότητα φρονήματος τοῦ λαοῦ καὶ φωτεινὴ ἢ καθοδήγησις εἰς τὴν πραγμάτωσιν τῶν ἰδεωδῶν τῆς φυλῆς ὑπῆρξεν ἔκπαλαι, καὶ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων ἐσυνεχίσθη ἀμείλιτος, καὶ κατὰ τοὺς ἐπακολοθούντας κρισίμους καιροὺς προσιωνίζεται ἀπαραίτητος καὶ τὰ μέγιστα οἰκοδομητικῇ.

Ἀλλὰ καὶ ἡ εἰς πλείστα ὄσα κοινωνικὰ πεδία παρατηρουμένη καὶ ἀξαναομένη κρίσις ἀξιών, καὶ ὁ ἐκ τοῦ ὕλιστικοῦ πνεύματος ἐμφανῆς ἐπιρροασμὸς ἐπὶ τῶν εὐρύτερων στρωμάτων τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἡ ὡς συνέπεια τούτων ἐκδηλουμένη θρησκευτικὴ ἀδιαφορία καὶ ἡ ἐκ μέρους τῶν πολλῶν ἐπιδεικνυομένη περιφρόνησις τῶν ἀθανάτων κύρους ἠθικῶν καὶ δογματικῶν ἀληθειῶν τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, καθιστῶσιν ἐτι ἐπίμοχθον καὶ δυσχερὲς τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ δύσκολον καὶ ὑπεύθυνον ἔργον σοῦ, τοῦ τιθεμένου σήμερον ἐπὶ κεφαλῆς τῆς στρατευομένης ἐν Κύπρῳ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Εὐρύτερον στάδιον πνευματικῶν ἀγῶνων ἀνοίγεται ἐνώπιόν σου. Πρὸς σὲ ἤδη προσβλέπουσιν, ὡς πρὸς Ἀρχηγόν των, καὶ ἐκ σοῦ ἀναμένουσιν ἐμπνευσσιν οἱ τοῦ ἀμπελώου τοῦ Χριστοῦ ἐργάται. Εἰς σὲ ἀνήκει ἡ πρώτη θέσις καὶ τὸ τιμητικὸν καὶ ὑπεύθυνον προβάδιομα μεταξὺ τῶν μοχθούντων δι' ἀναζωπύρησιν τῆς «διὰ τὸ πληθυνθῆναι τὴν ἀνομίαν ψυχείσης ἀγάπης τῶν πολλῶν» πρὸς τὸν Θεόν (Ματθ. κδ' 12). Σὲ προσδοκῶμεν οἱ πάντες τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως σθεναρὸν πρόμαχον καὶ θερμὸν ὑπερασπιστὴν ἐναντι τῶν ποικιλογνύμων αἰρετικῶν, τῶν δίκην λύκων ἐπιτιθεμένων κατὰ τῆς μητρὸς Ἐκκλη-

Κ Α Τ Α Λ Ο Γ Ο Σ

ΤΩΝ ΠΡΟΣ ΑΡΧΙΕΡΑΤΕΙΑΝ ΕΚΛΟΓΙΜΩΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Εἰς τὸν παρατιθέμενον Κατάλογον τῶν πρὸς Ἀρχιερατεῖαν ἐκλογίμων καταχωρίζονται συγκεντρωτικῶς καὶ κατ' ἀλφαβητικὴν σειρὰν τὰ ὄνόματα πάντων τῶν κληρικῶν, οἱ ὅποιοι κατόπιν τῆς προβλεπομένης διαδικασίας, ἀποφάσει δὲ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου περιελήφθησαν εἰς προῖσχύσαντας Καταλόγους ὡς κάτωθι:

α) Οἱ ἐγγεγραμμένοι εἰς τὸν ἐν τῷ Περιοδικῷ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», τεύχος ὑπ' ἀριθμ. 22 τῆς 9ης Νοεμβρίου 1965, δημοσιευθέντα Κατάλογον. Ὁ Κατάλογος οὗτος καταργηθεὶς διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 3/1967 Ἀναγκαστικοῦ Νόμου (ΦΕΚ τ. Α'. 10.5.1967) ἐπανετέθη ἐν ἰσχύϊ

διὰ τῆς διατάξεως τῆς παραγρ. 3 τοῦ ἄρθρου 69 τοῦ Ν. 590/1977.

β) Οἱ ἐγγεγραμμένοι εἰς τὸν ἐν τῷ αὐτῷ Περιοδικῷ, τεύχος ὑπ' ἀριθμ. 7-8 τῆς 1/15 Ἀπριλίου 1974, δημοσιευθέντα Κατάλογον.

γ) Οἱ ἐγγραφέντες εἰς τὸν ὑπὸ τῆς Δ. Ἱερᾶς Συνόδου καταρτισθέντα συμπληρωματικὸν κατάλογον κατὰ τὴν Συνεδρίαν τῆς 28ης Ἰουλίου 1976. Ὁ Κατάλογος οὗτος ἐκυρώθη διὰ τῆς διατάξεως τῆς παραγρ. 1 τοῦ ἄρθρου 69 τοῦ Ν. 590/1977.

καὶ δ) Οἱ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας κατὰ τὴν Συνεδρίαν τῆς 1ης Σεπτεμβρίου λήγοντος ἔτους ἐγγραφέντες κληρικοί, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως τῆς παραγρ. 2 τοῦ ἄρθρου 69 τοῦ ὡς εἴρηται Νόμου.

α/α ΟΝΟΜΑΤΕΪΩΝΥΜΟΝ

1. Ἀρχιμ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ Πολύκαρπος
2. » ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ Νικόδημος
3. » ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ Κλήμης
4. » ΑΝΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ Δοσίθεος
5. » ΑΝΔΡΙΟΠΟΥΛΟΣ Θεοδώρητος
6. » ΑΝΤΥΠΑΣ Φιλάρετος
7. » ΑΝΤΩΝΑΡΑΣ Ἀμβρόσιος
8. » ΑΡΤΕΜΗΣ Ἐπιφάνιος
9. » ΒΑΜΒΙΝΗΣ Κωνσταντῖνος
10. » ΒΕΤΙΜΗΣ Παντελεήμων
11. » ΒΙΤΑΛΗΣ Φιλάρετος
12. » ΒΡΑΚΑΣ Δαμασκηνός

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΕΙΣ ΗΝ ΑΝΗΚΕΙ

- Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν
Ἡγούμενος Ἱ. Μονῆς Βλατάδων
Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν
Μεσογαίας - Λαυρεωτικῆς
Στρατιωτικὸς Ἱερεὺς
Νικαίας
Φθιώτιδος
Θήρας
Θεσσαλονίκης
Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν
Πρεβέζης
Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

σίας καὶ ἐπιβουλευομένων τοῦ λογικοῦ τοῦ Χριστοῦ ποιμνίου τὴν σωτηρίαν. Τῆς ἰδικῆς σου καὶ τῆς περὶ σὲ Ἱερᾶς Συνόδου ἰδιαιτέρας μερίμνης χρῆζουσι τὰ πολλαπλᾶ τοῦ Χριστοπεπνύμου πληρώματος προβλήματα. Αἱ δὲ ποικίλης φύσεως ἀνάγκαι τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας ἀγρυπνῶν ἐπιτάσσουσι τὴν προσοχὴν καὶ ἐκδαπάνησιν πλήρη ἀπαιτοῦσι τῶν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δωρηθεισῶν σοι δυνάμεων καὶ ἀξιοποιήσιν ἀρίστην ἐκζητοῦσι τῶν ἐμπιστευθέντων σοι ὑπὸ τοῦ Κυρίου ταλάντων.

Ἄλλὰ πρὸς τίνα σκοπὸν, Μακαριώτατε, ἡ περὶ τέρω καὶ λεπτομερῆς ἀναφορὰ εἰς τὰ τῆς νέας σου

θέσεως καθήκοντα καὶ ἡ ἀπαρίθμησις τῶν ἐπὶ μέρους προβλημάτων, τῶν δεομένων τῆς σῆς ἐπιμελείας; Σὺ κάλλιον ἡμῶν τούτων ἐπίστασαι καὶ συνείδησιν πλήρη ἔχεις τοῦ θάρους τοῦ ἀξιωματός σου καὶ μακρὰν καὶ εὐδόκιμον πείραν κέκτησαι ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ διοικήσει καὶ ὑπὸ ἐνθέου ζήλου πεπυρακτωμένην καρδίαν διαθέτεις. Οὐ χρεῖαν ἔχεις τῶν ὑποδείξεων ἡμῶν. Διὸ καὶ περαινόντες τὸν λόγον, ὑποῦμεν χεῖρας ἰκέτιδας πρὸς τὸν Οὐράνιον τῆς Ἐκκλησίας Δομήτορα ὑπὲρ εὐδοξώσεως τῆς ἱερωτάτης σου ἀποστολῆς καὶ ἐκχύσεως ἐπὶ σὲ πλουσίας τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

α/α	ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟΝ	ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΕΙΣ ΗΝ ΑΝΗΚΕΙ
13.	» ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΣ Ίερόθεος	Άρχιεπισκοπή Άθηνών
14.	» ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ Ειρηναίος	Χαλκίδος
15.	» ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ Βασίλειος	Άρχιεπισκοπή Άθηνών
16.	» ΓΚΟΜΟΥΖΑΣ Μισαήλ	Φθιώτιδος
17.	» ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ Χρυσόστομος	Νέας Σμύρνης
18.	» ΔΑΛΑΤΣΗΣ Άντώνιος	Εάνθης
19.	» ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ Τιμόθεος	Έδέσσης, Πέλλης - Άλμωπίας
20.	» ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ Θεόφιλος	Καρυστίας και Σκύρου
21.	» ΔΟΧΕΙΑΡΙΤΗΣ ή ΜΑΡΤΙΓΑΚΗΣ Ευγένιος	Νεαπόλεως και Σταυρουπόλεως
22.	» ΔΡΟΣΟΣ Νικόλαος	Σερβίων και Κοζάνης
23.	» ΕΥΘΥΜΙΟΠΟΥΛΟΣ Αιμιλιανός	Φθιώτιδος
24.	» ΕΥΜΕΝΙΑΔΗΣ Ίάκωβος	Λαρίσης και Τυρνάβου
25.	» ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ Χρυσόστομος	Σισανίου και Σιατιστής
26.	» ΖΗΣΟΠΟΥΛΟΣ Θεόφιλος	Λαγκαδά
27.	» ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ Ήπιφάνιος	Άρχιεπισκοπή Άθηνών
28.	» ΘΕΟΧΑΡΙΔΗΣ Κωνσταντίνος	Συνταξιούχος Καθηγητής
29.	» ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΣ Τιμόθεος	Ύδρας - Σπετσών, Αίγινης
30.	» ΚΑΖΑΝΑΚΗΣ Δαμασκηγός	Δημητριάδος
31.	» ΚΑΘΡΕΠΤΙΔΗΣ Παντελεήμων	Άρχιεπισκοπή Άθηνών
32.	» ΚΑΚΟΥΛΙΔΗΣ Χρυσόστομος	Βερροίας και Ναούσης
33.	» ΚΑΛΑΪΤΖΗΣ Ίεζεκιήλ	Άττικής
34.	» ΚΑΛΑΜΑΡΑΣ Μελέτιος	Άρχιεπισκοπή Άθηνών
35.	» ΚΑΛΑΜΑΤΙΑΝΟΣ Χρυσόστομος	Άττικής
36.	» ΚΑΛΥΒΑΣ Χριστοφόρος	Χαλκίδος
37.	» ΚΑΡΑΜΑΝΤΖΑΝΗΣ Άθηναγόρας	Έδέσσης και Πέλλης
38.	» ΚΑΡΑΧΡΗΣΤΟΣ Ίωακείμ	Στρατιωτικός Ίερέυς
39.	» ΚΑΡΙΒΑΛΗΣ Βενέδικτος	Πειραιώς
40.	» ΚΑΤΣΑΝΟΣ Ίερόθεος	Ναυπακτίας - Εύρυτανίας
41.	» ΚΕΡΕΣΤΕΤΖΗΣ Προκόπιος	Στρατιωτικός Ίερέυς
42.	» ΚΙΑΟΥΡΤΖΗΣ Θεοδώρητος	Έδέσσης - Πέλλης
43.	» ΚΟΚΟΝΟΣ Ίερόθεος	Φλωρίνης - Πρεσπών - Έορδαίας
44.	» ΚΟΜΠΗΣ Έμμανουήλ	Πειραιώς
45.	» ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ Άθανάσιος	Κορίνθου
46.	» ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ Προκόπιος	Νικαίας
47.	» ΚΟΡΑΚΙΤΗΣ Χρυσόστομος	Άρχιεπισκοπή Άθηνών
48.	» ΚΟΡΟΒΕΣΗΣ Πολύκαρπος	Στρατιωτικός Ίερέυς
49.	» ΚΟΡΟΖΗΣ Ίάκωβος	Άρχιεπισκοπή Άθηνών
50.	» ΚΟΥΣΚΟΥΤΟΠΟΥΛΟΣ Χρυσόστομος	» »
51.	» ΚΤΕΝΑΣ Συνέσιος	» »
52.	» ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ Γερμανός	Μεγάρων - Σαλαμίνας
53.	» ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ Δαμασκηγός	Άρχιεπισκοπή Άθηνών
54.	» ΛΑΛΟΣ Χρυσόστομος	Νέας Σμύρνης
55.	» ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ Φίλιππος	Νικαίας
56.	» ΛΙΑΠΗΣ Ίερόνυμος	Θηβών και Λεβαδείας
57.	» ΛΟΓΟΘΕΤΗΣ Σπυρίδων	Ναυπακτίας - Εύρυτανίας
58.	» ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΗΣ Σπυρίδων	Τριφυλίας - Όλυμπίας

α/α	ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟΝ	ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΕΙΣ ΗΝ ΑΝΗΚΕΙ
59.	» ΛΥΓΕΡΟΣ Ίερόθεος	Μυτιλήνης
60.	» ΛΥΡΑΚΗΣ Καλλίστρατος	Άρχιεπισκοπή Άθηνών
61.	» ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΣ Λεόντιος	Μεγάρων και Σαλαμίνος
62.	» ΜΑΡΚΟΥΛΑΚΗΣ Θεοφάνης	Άρχιεπισκοπή Άθηνών
63.	» ΜΑΥΡΙΚΗΣ Εὐδόκιμος	» »
64.	» ΜΗΤΡΟΠΕΤΡΟΣ Χρυσόστομος	» »
65.	» ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ Άγαθάγγελος	» »
66.	» ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ Γρηγόριος	Θεσσαλονίκης
67.	» ΜΠΑΪΡΑΚΤΑΡΗΣ Διονύσιος	Στρατιωτικός Ίερέυς
68.	» ΜΠΕΡΕΡΗΣ Εὐσέβιος	Κορίνθου
69.	» ΜΠΟΥΡΝΗΣ Θεοδώρητος	Σύρου - Τήγου κ.λπ.
70.	» ΜΠΡΟΥΣΑΛΗΣ Παγκράτιος	Άρχιεπισκοπή Άθηνών
71.	» ΝΙΚΗΤΑΣ Χρυσόστομος	Πειραιώς
72.	» ΞΕΝΟΣ Άλέξιος	Ζακύνθου
73.	» ΟΙΚΟΝΟΜΟΥΪ Βασίλειος	Χαλκίδος
74.	» ΠΑΝΟΥΣΗΣ Ίάκωβος	Μεσογαίας - Ααυρεωτικής
75.	» ΠΑΝΤΑΖΗΣ Λεωνίδης	Άρχιεπισκοπή Άθηνών
76.	» ΠΑΝΤΑΖΗΣ Νικόλαος	Κορίνθου
77.	» ΠΑΝΤΖΗΣ Νεόφυτος	Μαντινείας - Κυνουρίας
78.	» ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ Κωνσταντίνος	Άρχιεπισκοπή Άθηνών
79.	» ΠΑΠΑΔΑΤΟΣ Παγτελεήμων	Στρατιωτικός Ίερέυς
80.	» ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Άλέξανδρος	Μαντινείας - Κυνουρίας
81.	» ΠΑΠΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ Γρηγόριος	Πειραιώς
82.	» ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ Γερμανός	Ήλείας
83.	» ΠΑΧΗΣ Ίάκωβος	Άρτης
84.	» ΠΕΡΤΕΣΗΣ Άλέξιος	Καισαριανής
85.	» ΠΕΡΧΑΝΙΔΗΣ Κοσμάς	Τριφυλίας - Όλυμπίας
86.	» ΠΕΤΡΙΔΗΣ Ίερόθεος	Κορίνθου
87.	» ΠΙΕΡΡΑΚΟΣ Διονύσιος	Ίωαννίνων
88.	» ΠΙΠΠΑΣ Καλλίνικος	Γρεβενών
89.	» ΠΛΕΣΣΑΣ Διονύσιος	Ζακύνθου
90.	» ΠΛΑΤΗΣ Άμβρόσιος	Άρχιεπισκοπή Άθηνών
91.	» ΠΟΛΙΤΟΠΟΥΛΟΣ Χρυσόστομος	Άττικής
92.	» ΡΑΝΤΟΣ Μελέτιος	Μεσογαίας - Λαυρεωτικής
93.	» ΡΙΖΟΣ Παγτελεήμων	Άρχιεπισκοπή Άθηνών
94.	» ΣΗΗΛΙΩΤΗΣ Εὐστάθιος	Γόρτυνος - Μεγαλοπόλεως
95.	» ΣΤΑΘΑΚΑΡΟΣ Άντώνιος	Άρχιεπισκοπή Άθηνών
96.	» ΣΤΡΑΓΚΑΣ Θεόκλητος	» »
97.	» ΣΦΟΥΓΓΑΤΑΚΗΣ Άθανάσιος	» »
98.	» ΤΑΜΠΑΚΗΣ Χρυσόστομος	Έλασσώνος
99.	» ΤΖΙΦΟΠΟΥΛΟΣ Νικηφόρος	Άρχιεπισκοπή Άθηνών
100.	» ΤΖΟΒΛΑΣ Βασίλειος	Νέας Σμύρνης
101.	» ΤΡΑΜΠΙΑΣ Σωτήριος	Άρχιεπισκοπή Άθηνών
102.	» ΤΡΙΒΙΖΑΣ Τιμόθεος	» »
103.	» ΤΣΑΚΙΡΗΣ Ίωακείμ	Νικαίας
104.	» ΤΣΑΤΣΑΝΗΣ Άμβρόσιος	Φθιώτιδος
105.	» ΤΣΟΡΒΑΣ Γεώργιος	Άρχιεπισκοπή Άθηνών

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Καλούμεθα εις ζώσαν προσωπικήν οικείωσιν.

Μετά κατανύξεως ή Χριστιανική Οικουμένη έώρτασε διά μίαν άκόμη φοράν την Γέννησιν του Κυρίου, όστις «έπεσκέψατο την ήμετέραν πτωχείαν», λαβών «βροτείαν σάρκα» και «κατά πάντα τοίς άδελφοίς όμοιωθείς». «Ο Σωτήρ έγένετο «σύμορφος τώ σώματι της ταπεινώσεως ήμών, ίνα ήμάς συμμόρφους ποιήσῃ της εικόνας της δόξης αυτού» και ίνα «ήν ρυπωθείσαν εικόνα, εις τό άρχαίον άναμορφώσας, τώ θείω κάλλει συγκαταμίξῃ». Διά της θείας ένοσρκώσεως δυνάμει «άνεκτίσθη και άνεκαινώθη και έκαλλύνθη και ήφθαρείσθη και έλυτρώθη και ούτως έθεώθη ή φθαρείσα και παλαιωθείσα άνθρωπίνη φύσις δλόκληρος, και άποκατεστάθη εις την άρχικήν λαμπρότητα αυτής» ή διά της άμαρτίας «του αρχηγού του γένους του ήμετέρου» άμυρωθείσα θεία εικών.

«Όθεν καλούμεθα εις ζώσαν έν ενεργεία προσωπικήν οικείωσιν του άπολιτρωτικού έργου του Αντρωτου, όπερ άρξάμενον κατά την Θεϊαν Γέννησιν του Σωτήρος και συνεχισθέν μέχρι της Αναστάσεως ώλοκληρώθη διά της Αναλήψεως, ήτις, κατά τους Πατέρας, είναι «ή των μωστηρίων του Χριστου ή κορωνίς» και ή «της σωτηρίας ήμών ή τελείωσις». Η οικείωσις αυτή επιτυγχάνεται διά της «μεθέξεως» των άπολιτρωτικών ενεργειών του Κυρίου, εις την όποίαν καλεί ήμάς ή Μήτηρ Έκκλησία εις τό έκάστοτε παρόν διά των μεγάλων έορτών του λειτουργικού έτους. Είθε πάντες να γευθώμεν των καρπών της «μεθέξεως» ταύτης κατά τον άνατειλαντα Νέον Ένιαντόν.

Η άποστολή των έν Αμερικη Όρθοδόξων.

Η Αγία και Ιερά Σύνοδος του Οικουμενικού Πατριαρχείου εκύρωσε διά σχετικής πράξεως τό τελικόν σχέδιον του νέου Συντάγματος της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αμερικης, καθ' ό ίδρόνται Έπισκοποι, των όποίων οι Έπισκοποι θά συγκροτούν τοπικήν σύνοδον υπό την Προεδρίαν του Αρχιεπισκόπου - Έξάρχου πάσης Αμερικης.

Καθ' ό εδήλωσεν ή Α.Θ.Π. ό Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Δημήτριος, ή νέα αυτή όργάνωσις άποβλέπει εις τό συμφέρον γενικώς της όλης έν Αμερικη Έλληνικής Όρθοδοξίας, ίνα «αύτη δώση, μετά των άλλων έν Αμερικη Όρθοδόξων, κοινήν, ευγλωττον και δυναμικήν μαρτυρίαν της Όρθοδοξίας έν τώ Νέω Κόσμω, έντός των εκεί πραγματικότητων, και ως προσφοράν χριστιανικήν, ευρύτερον πνευματικήν και ευρύτατα πολιτιστικήν της Όρθοδοξίας εις τον γεωγραφικόν και πολιτισικόν χώρον της Αμερικης».

Ευχόμεθα δλοψύχως, όπως οι πατριαρχικοί ούτοι δραματισμοί γίνονν τάχιστα πραγματικότης προς δόξαν της καθ' όλου Όρθοδόξου Έκκλησίας και προς ανακαίνισιν της πνευματικής ζωής έν Αμερικη.

Έκκλησις διά τά βασανιστήρια.

Τό Παγκόσμιον Συμβούλιον των Έκκλησιών διά διακηρύξεώς του καλεί πάσας τάς Έκκλησίας να άγωνισθοϋν διά την όριστικήν κατάργησιν των βασανιστηρίων εις τον κόσμο. Ός τονίζεται έν τή διακηρύξει αυτή «τά βασανιστήρια εις πάσας τάς φρι-

α/α

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟΝ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΕΙΣ ΗΝ ΑΗΚΕΙ

106.	»	ΦΑΡΑΝΤΑΤΟΣ Κωνσταντίνος
107.	»	ΦΑΤΟΥΡΟΣ Άγαθόνικος
108.	»	ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ Νικόλαος
109.	»	ΧΑΛΚΙΤΗΣ Δαμασκηνός
110.	»	ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΠΟΥΛΟΣ Δωρόθεος
111.	»	ΧΑΤΖΗΛΑΜΠΡΟΥ Κυπριανός.
112.	»	ΧΑΤΖΗΣ Δαμασκηνός
113.	»	ΧΡΥΣΙΚΟΣ Πολύκαρπος
114.	»	ΨΑΡΡΑΣ Ίωάννης

N. Ίωνίας - N. Φιλαδελφείας
Άρχιεπισκοπή Άθηνών
Άττικής
Άττικής
Καλαδρύτων - Αιγιαλείας
Νικαίας
Νικαίας
Χαλκίδος
Θηβών και Λεδαδείας

Προκειμένης έκλογής Μητροπολίτου προς πλήρωσιν χρεύοντος Μητροπολιτικού Θρόνου, έκλόγμοι έπίσης είναι, συνφδά τή παραγρ. 2 του άρθρου 25 του Νόμου 590/1977, άνευ έγγραφής εις Κατάλογον οι καθ' οιονδήποτε σχολάζοντες Μητροπολίται της Έκ-

κλησίας της Ελλάδος, οι Τιτουλάριοι Μητροπολίται, οι Βοηθοί και οι Τιτουλάριοι Έπίσκοποι.

Έν Άθήναις τή 21η Δεκεμβρίου 1977

Ο Αρχιγραμματεΰς

† Ο Ταλαντίου Α Μ Β Ρ Ο Σ Ι Ο Σ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ίερά Σύνοδος

Τὴν 8ην Δεκεμβρίου ἐ.ἔ. ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακκαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ καὶ ἐν τῷ συνῆθει τόπῳ τῶν συνεδριάσεων τοῦ Συνοδικοῦ Μεγάρου συνήλθεν εἰς τακτικὴν συνεδρίαν ἡ Διαρκῆς Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων, Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ, Προέδρου, Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας κ. ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ, Ἀντιπροέδρου, Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ, Ξάνθης κ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ, Γουθίου καὶ Οἰτύλου κ. ΣΩΤΗΡΙΟΥ, Μαντινείας καὶ Κυνουρίας κ. ΘΕΟΚΛΗΤΟΥ, Κεφαλληνίας κ. ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ, Πατρῶν κ. ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ, Θηβῶν καὶ Λεβαδείας κ. ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ, Φλωρίνης, Πρεσπῶν καὶ Ἐορδαίας κ. ΑΓΓΟΥΣΤΙΝΟΥ, Ἐλασσῶνος κ. ΣΕΒΑΣΤΙΑΝΟΥ, Βεροίας καὶ Ναούσης κ. ΠΑΥΛΟΥ, Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ. Ἀρχιγραμματεὺς Παν. Μητροπολίτης Ταλαντίου κ. ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ.

Ἡ Δ. Ι. Σύνοδος μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ἐπικύρωσιν τῶν πρακτικῶν τῆς προηγουμένης συνεδριάσεως ἡσχολήθη μὲ θέματα ὑπηρεσιακῆς φύσεως.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς ἐπομένης, 9ης τρ. μηνός, ἡ Σύνοδος ἡσχολήθη μὲ τὸν 731)11.10.1977 νόμον, ψηφισθέντα ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Βουλῆς πρὸ τῶν Βουλευτικῶν ἐκλογῶν τῆς 20ῆς Νοεμβρίου ἐ.ἔ. καὶ ἀπεφάσισεν, ὅπως προδῆ εἰς παραστάσεις πρὸς τοὺς ἀρμοδίους Κυβερνητικοὺς Παράγοντας, ἀναπτύξῃ τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας καὶ ζητήσῃ τὴν ἀνάκλησιν τοῦ ἐν λόγῳ νόμου, ὀρίζοντος ἄνισον μεταχειρίσιν τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν κατὰ τὸ ἀνακρινόμενόν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς 9ης Δεκεμβρίου 1977.

Μετὰ ταῦτα ἡ Ἱερά Σύνοδος καθήρτισεν διαφόρους ἐπιτροπὰς ἐξ Ἀρχιερέων, αἱ ὁποῖαι, Ἐπιτροπαί, θὰ ἐπεξεργασθοῦν τοὺς ὑπὸ τοῦ νόμου 590)1977 προβλεπομένους Κανονισμοὺς καὶ Κανονιστικὰς Διατάξεις σχετικῶς μὲ τὴν λειτουργίαν διαφόρων Ἐκκλησιαστικῶν Ὄργανισμῶν.

Τὴν 12ην τοῦ ἰδίου μηνός, προσκλήσει τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Βουλῆς, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ.κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ, ἐτελέσθη ὁ καθιερωμένος «Ἀγιασμὸς» ἐν τῇ Αἰθούσῃ τῶν συνεδριάσεων τοῦ Μεγάρου τῆς Βουλῆς, ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν τοῦ Νέου Κοινοβουλίου, τὸ ὁποῖον προέκυψεν ἐκ τῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν τῆς 20ῆς Νοεμβρίου 1977.

Παρέστησαν Μέλη τῆς Δ.Ι.Σ. καὶ ὁ Ἀρχιγραμματεὺς Αὐτῆς.

Μετὰ τὸ πέρασ τῆς Ἱερᾶς ἀκολουθίας τοῦ «Ἀγιασμῶ» ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ οἱ παραστάντες Σεβ. Συνοδικοί Μη-

τροπολίται ἠδύχθησαν δεόντως εἰς τὸν Ἑλληνα Πρωθυπουργὸν κ. Κωνσταντῖνον Καραμανλῆν.

Τὴν 13ην Δεκεμβρίου ἐπανελήφθησαν αἱ ἐργασίαι τῆς Δ.Ι.Σ., αἱ ὁποῖαι συνεχίσθησαν καὶ τὴν ἐπομένην. Ἐξητάσθησαν θέματα τρεχούσης ὑπηρεσιακῆς φύσεως καὶ ἐλήφθησαν αἱ δέουσαι ἀποφάσεις.

Τὴν 14ην Δεκεμβρίου ἡ Δ.Ι.Σ. διεκοφεν τὰς ἐργασίας λόγῳ τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Νέου Ἔτους. Οἱ Σεβασμιώτατοι Συνοδικοί Μητροπολίται ἀνεχώρησαν τὴν ἐπομένην διὰ τὰς ἐπαρχίας τῶν.

Ίερά Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν

Τὴν 22αν Νοεμβρίου ἐ.ἔ. τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Σεραφεῖμ ἐπισκέφθη ὁ ἐν Ἀθήναις Πρέσβυς τῆς Πολωνίας κ. Μπίστινα καὶ ἐπέδωκεν πρόσκλησιν τῆς Κυβερνήσεώς του εἰς τὸν Μακαριώτατον, διὰ νὰ ἐπισκεφθῆ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐπίσημος τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Πολωνίας.

Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος παρεκάλεσεν τὸν κ. Πρέσβυν νὰ διαδιβάσῃ εἰς τὴν Κυβέρνησίν του τὰς θερμὰς του εὐχαριστίας δι' αὐτὸ καὶ ὅτι τὸ ταξίδι θὰ πραγματοποιηθῆ ἐν εὐθέτῳ χρόνῳ.

Τὴν 23ην τοῦ ἰδίου μηνός ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀπέστειλε συγχαρητήριον τηλεγράφημα εἰς τὸν Ἑλληνα Πρωθυπουργὸν κ. Κωνσταντῖνον Καραμανλῆν ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ του κατὰ τὰς βουλευτικὰς ἐκλογὰς τῆς 20ῆς Νοεμβρίου.

Τὴν ἰδίαν ἡμέραν τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ἐπισκέφθη ὁ ἐν Ἀθήναις Πρέσβυς τῆς Δ. Γερμανίας κ. GISBERT POENGEN ἐθιμοτυπικῶς.

Τὴν 29ην Νοεμβρίου τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ἐπισκέφθησαν εἰς τὸ Ἀρχιεπισκοπικὸν Μέγαρον ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δέρκων κ. Κωνσταντῖνος, ὅστις καὶ μετέφερον εἰς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ἐγκαρδίους εὐχὰς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Δημητρίου.

Ἐπίσης τὴν ἰδίαν ἡμέραν τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ἐπισκέφθη ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἰορδάνου κ. Παλλάδιος, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος κ. Κλεόπας, ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Νεοχωρίου κ. Σπυρίδων, ὁ Καθηγητῆς ἐξ Ἀμερικῆς κ. Κ. Πετρόπουλος καὶ ὁ κ. Παπαντωνίου.

Τὴν 1ην Δεκεμβρίου σεπτῇ ἐντολῇ καὶ ἀδείᾳ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἐτελέσθη ὁ καθιερωμένος Ἱερός Ἀγιασμὸς εἰς τὸ Ἀρχιεπισκοπικὸν Μέγαρον ἐπὶ τῇ 1ῃ τοῦ μηνός Δεκεμβρίου,

κίας τῶν μορφῶν ἐφαρμόζονται ουστηματικῶς εἰς πολλὰς χώρας. Οὐδεμία χώρα εἶναι ἀπηλλαγμένη τοῦ κακοῦ οὗτου. Δι' αὐτὸ ὁ ἀγὼν διὰ τὴν κατάργησιν τῶν βασανιστηρίων εἶναι ἔργον βασικῆς ὑποδομῆς δι' ἓνα κόσμον καλύτερον καὶ δικαιοῦτερον. Συνήθως τὰ βασανιστήρια διαπρατίνονται ὑπὸ ἀδίκων κυβερνήσεων εἰς ἄτομα, τὰ ὁποῖα ἔχουν τὸ θάρρος νὰ ὀμλήσουν ἐναντίον τῆς ἀδικίας». Ἐὰν ἐν διαφόροις χώραις ὑπάρχῃ διαφορὰ ἀντιλήψεως ὡς πρὸς τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα ἀναλόγως τοῦ οικονομικοῦ, κοινωνικοῦ καὶ πολιτιστικοῦ περιβάλλοντος, «ὅμως εἰς τὸ θέμα τῶν βασανιστηρίων δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ

ὑπάρχῃ διαφορὰ. Πᾶσαι αἱ Ἐκκλησίαι δύνανται καὶ ἔχουν ὑποχρέωσιν νὰ συντελέσουν θετικῶς εἰς τὴν κατάργησίν των».

Ἡ εὐστοχος αὕτη ἔκκλησις ἀναμφιβόλως θὰ ἐφερε καρπὸς καὶ λυτρωτικὰ διὰ τοὺς βασανιζόμενους ἀποτελέσματα, ἐὰν πᾶσαι ἀνεξαιρέτως αἱ Ἐκκλησίαι, ἀπαλλασσόμεναι πάσης σκοπιμότητος καὶ παντὸς συμβιβαστικοῦ πνεύματος, συνηροῦντο εἰς μίαν κοινὴν προστάθειαν πρὸς ἐξάλειψιν τοῦ ἀπαράδεκτου ἐν τῷ ἀνθρώπινῳ πολιτισμῷ σίγματος τῶν βασανιστηρίων.

δν παρηκολούθησαν οι έν τοίς γραφείοις τής 'Ιεράς 'Αρχιεπισκοπής έργαζόμενοι.

Έν συνεχεία δ Μακαριώτατος ηδχθήθε δεόντως εις τά διάφορα Γραφεία, προέβη δέ εις τάς δεούσας έντολάς και οδηγίαις επί θεμάτων ύπηρεσιακής φύσεως.

Τήν 11.00ην πρωινήν τής ίδιας ημέρας τόν Μακ. 'Αρχιεπίσκοπον έπισκέφθη έθιμοτυπικώς επί τή αναλήφει τών καθηκόντων του δ 'Υπουργός 'Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων κ. 'Ιωάννης Βαρθολομαίωτης και οι 'Υπουργοί κ. Βασίλειος Κοντογιαννόπουλος και Χάρης Καρατζάς, ώς, επίσης, και δ Γενικός Διευθυντής Θρησκευμάτων του 'Υπουργείου κ. Βλ. Φειδός.

ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

4η Δεκεμβρίου:

Χοροστατόντος του Μακ. 'Αρχιεπισκόπου, τά έν 'Αθήναις Θεσσαλικά Σωματεία έτέλεσαν Πανηγυρικών 'Εσπερινών τήν προτεραίαν εις τόν ένταύθα 'Ι. Ν. του 'Αγίου Κων)νου 'Ομονοίας. Μετά τήν άρτοκλασίαν έν τφ Θείφ κηρύγματι μεταξδ τών άλλων έγένετο μνεία και του Ιστορικού ρόλου τής 'Ιεράς Μονής Κορώνας τής Θεσσαλίας εις τούς άγώνας του 'Εθνους. Σημειωτέον ή 'Ιερά Μονή Κορώνα Θεσσαλίας, Παν-Θεσσαλικόν Προσκώνημα, είναι ή Μονή τής μετανοίας του άουδίου 'Αρχιεπισκόπου και 'Αντιβασιλέως Δαμασκηνού, ώς, επίσης, και του νυν Μακ. 'Αρχιεπισκόπου κ. Σεραφείμ. Έν τή ώς άνω 'Ιερά και Ιστορική Μονή φυλλάσσεται ή σεπτή κάρα του 'Αγίου Σεραφείμ, 'Αρχιεπισκόπου Φαναρίου και Νεοχωρίου του Θαυματουργού, του 'Εθνομάρτυρος, οδ τδ «όνομα» φέρει δ νυν Προκαθήμενος τής 'Εκκλησίας τής 'Ελλάδος.

Κατά τήν κυριώνυμον τής έορτής του Μακαριώτατου ήμέραν, 4ην Δεκεμβρίου, ήμέραν Κυριακήν, δ Μακ. 'Αρχιεπίσκοπος έτέλεσεν τήν Θείαν Λειτουργίαν έν τφ Καθεδρική 'Ι. Ν. του Έδαγγελισμού τής Θεοτόκου. Μετά ταύτα έδέχθη τās συγχαρητήριους εϋχάς Σεβασμιωτάτων 'Αρχιερέων, 'Ιερέων και πλήθους κόσμου έν τφ 'Αρχιεπισκοπική Μεγάρφ.

Τόν Μακαριώτατον διά τηλεγραφήματων ηδχθήθησαν μεταξδ τών άλλων δ Πρόεδρος τής Δημοκρατίας τής 'Ελλάδος κ. Κωνσταντίνος Τσάτσος, δ Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Δημήτριος Α', δ Πατριάρχης Σερβίας κ. Γερμανός, δ 'Αρχιεπίσκοπος Κύπρου κ. Χρυσόστομος κ.δ. 'Εξαιρετικά μεγάλος όγκος συγχαρητηρίων τηλεγραφήματων έλήφθησαν παρά του 'Ι. διαιτέρου Γραφείου του Μακαριώτατου, ώς επίσης και πληθώρα τηλεφωνημάτων από 'Αρχιερείς, 'Υπουργούς, Βουλευτάς, 'Ιερείς και ιδιώτας, οι όποιοι ηδχθήθησαν τά δέοντα εις τόν Μακ. 'Αρχιεπίσκοπον.

Τήν 5ην Δεκεμβρίου δ Μακ. 'Αρχιεπίσκοπος απέστειλε συγχαρητήριον τηλεγράφημα εις τόν έορτάζοντα Μακαριώτατον Πατριάρχην 'Αλεξανδρείας κ. Νικόλαον.

Τήν ίδίαν ήμέραν τόν Μακ. 'Αρχιεπίσκοπον έπισκέφθη έν τφ 'Αρχιεπισκοπική Μεγάρφ δ 'Ελληνομαθής Σέρβος Καθηγητής κ. GOSEVIC, προσωπικός σύμβουλος του Μακαριώτατου Πατριάρχου Σερβίας κ. Γερμανού, επί θεμάτων σχέσεων τών δύο 'Ορθοδόξων 'Εκκλησιών 'Ελλάδος και Σερβίας, μεταφέρων προσωπικάς εϋχάς του Πατριάρχου προς τόν 'Αρχιεπίσκοπον. 'Ο Καθηγητής κ. GOSEVIC ανέφερεν άκόμη, ότι τδ πρόσφατον ταξίδι του Μακ. 'Αρχιεπισκόπου εις τήν Σερβίαν προσέκάλεσεν βαθυτάτην έντύπωσιν εις τούς πολιτικούς και εκκλησιαστικούς κύκλους του Βελιγραδίου και ένίσχυσεν μεγάλως τās άδελφικές σχέσεις τών δύο 'Εκκλησιών 'Ελλάδος και Σερβίας. Μετά ταύτα τόν Μακαριώτατον έπισκέφθη δ Σεβ. Μητροπολίτης Κίτρους κ. Βαρνάβας και δ 'Ιερ. Προϊστάμενος τής 'Ελληνικής 'Ορθοδόξου Κοινότητος τής Τεχεράνης.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ

1. «Ημερολόγιον τής 'Εκκλησίας τής 'Ελλάδος, 1978».

Έκ τών άποστελλομένων καθ' έκαστον άρχόμενον νέον έτος «Ημερολόγιον» θεωρούνται μερικά άξια ιδιαίτερας προβολής λόγω τής σπουδαιότητος του περιεχομένου αυτών. Πρώτιστον πάντων κρινόμενον και ώς μοναδικόν εις τδ είδος του, προβαλλόμενον και διεθνώς, είναι τδ εϋλογία και έγκρίσει τής 'Ιεράς Συνόδου, έπιστάσια δέ Συνοδικής 'Επιτροπής «Ημερολόγιον τής 'Εκκλησίας τής 'Ελλάδος 1978», έκδόσεως 'Αποστ. Διακονίας, τής ποικίλης και θαυμασίας ΰλης του όποίου επιμελείται δ Πανοσιολ. 'Αρχιμανδρίτης 'Ιερόθεος Γαρούφαλλος.

Ούτως, εις τās γνωστάς έκδόσεις τής 'Ιεράς Συνόδου, ήτοι τών περιοδικών «'Εκκλησία», «'Εφημέριος» και «Θεολογία», προσετέθη από έτών και τδ «Ημερολόγιον τής 'Εκκλησίας τής 'Ελλάδος», διά του όποίου παρέχεται καθ' έκαστον έτος άπαντι τφ Ιερφ Κλήρω και τοίς φιλομαθέσι χριστιανοίς ή τε καθ' έκαστον μήνα του έτους διεξαγωγή τών Ιερών 'Ακολουθιών έξ έπόψεως εκκλησιαστικού και έορτολογικού τυπικού, και ή γνώσις του διοικητικού όργανισμού άπασών τών επί μέρους 'Αγίων του Θεού 'Εκκλησιών, τών άπαρτιζουσών τήν Μίαν, 'Αγίαν, Καθολικήν και 'Αποστολικήν 'Ορθόδοξον 'Εκκλησίαν, τήν άνά τόν κόσμον έξηπλωμένην. 'Ιδιαίτερως παρέχονται πληροφορία περι τής όλης δομής τής ήμετέρας 'Εκκλησίας, ήτοι τών λατρευτικών της έκδηλώσεων, τών πνευματικών και μορφωτικών της δραστηριοτήτων έν έκάστη εκκλησιαστική 'Επαρχία, τών εκπαιδευτικών, Ιεραποστολικών, φιλανθρωπικών και κοινωνικών έργων αυτής. Ειδικώς παρέχονται λίαν ένδιαφέροντα στατιστικά στοιχεία — μητροπολιτικά γραφεία, έφημέριοι, 'Ι. Ναοί, Παρεκκλήσια, Φιλανθρωπικά και μορφωτικά ιδρύματα, 'Ιεροκήρυκες, εσθθείς συναξεις, έκδόσεις Περιοδικών και έπικοινωνιακών φυλλαδίων, άγιολογικά και εκκλησιαστικής τέχνης — άλλα και ή πολυποικίλος δραστηριότης του οικείου Μητροπολίτου, του άποτελοϋντος τήν ψυχήν παντός εκκλησιαστικού, κοινωνικού, πνευματικού και έθνικού έργου τής θεοώστου έπαρχίας αυτου.

Όλαι αι ώς άνω πληροφορία είναι άρτιώτατα κατακεχωρημένα, έντύπωσιν δέ προξενούν αι έπετηρίδες τών θεολόγων Κληρικών, αγάμων και έγγάμων, συντεταγμένα κατά τήν εκκλησιαστικήν τάξιν.

Όθεν αξίζει πās έπαινος εις τόν Πρόεδρον και τά μέλη τής Συνοδικής 'Επιτροπής έκδόσεως του «Ημερολογίου τής 'Εκκλησίας τής 'Ελλάδος 1978», ιδιαίτερος δέ προς τόν 'Επιμελητήν αυτής διά τήν επιμέλειαν και φιλοπονίαν, τήν όποιαν κατέβαλεν διά τήν άρτίαν και έξ έπόψεως περιεχομένου και έμφανίσεως έκδοσιν τούτου.

2. Πάσαι αι 'Ιεραί Μητροπόλεις έκδίδουν και κυκλοφορουν έν άρχή του νέου έτους 'Ημερολόγια μετά

πολλών πληροφοριακών στοιχείων περί των ἐπιμέρους τομέων τῆς πνευματικῆς των δράσεως. Μετὰ τῶν ἀνωτέρω πολλαπλῶς ὀφέλιμα θεωροῦνται καὶ τὰ Ἡμερολόγια, κατὰ πρῶτον τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς, ὡς καὶ τὰ ὅμοια τῶν λοιπῶν ἐν Μ. Βρεταννίᾳ, Εὐρώπῃ, Αὐστραλίᾳ κ.ά. ὑπὸ τῶν Ἑλληνικῶν Ὀρθοδόξων Μητροπόλεων τῆς διασπορᾶς ἐκδιδόμενα. Ταῦτα εἶναι ἰδιαίτερος χρέσιμα διὰ τὴν προσφερομένην γνωριμίαν μετὰ τῶν ὁμοδόξων ἀδελφῶν μας τοῦ Ἐξωτερικοῦ καὶ τῆς καθόλου δράσεως ὑπὲρ τῶν ἀποδήμων ὀρθοδόξων χριστιανῶν ἀπὸ μέρους τῆς πνευματικῆς Ἡγεσίας τῶν εἰς τὰς πέντε Ἠπείρους Ἀγίων Ἑλληνορθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Ψαύτως κρίνομεν σκόπιμον νὰ ἀναφέρωμεν, ὅτι ἡ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησία ἐκυκλοφόρησεν καὶ ἕτερα τρία Ἡμερολόγια, τὸ τῶν Ναυτιλομένων, τὸν Ἡμεροδείκτην τοίχου καὶ τὸ ἐπιτραπέζιον τοιοῦτον.

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΙΟΝΗΣ

Μητροπολίτου Πατρῶν κυρίου Νικοδήμου,
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΝ, 1978.

1. Τὸ ἀνά χειράς «Ἡμερολόγιον Κηρύγματος - πρὸς οἰκοδομήν» διὰ πρῶτην φοράν περιήλθεν εἰς τὰς χεῖρας ἡμῶν. Καὶ ὁμολογῶ ὅτι ἡσθάνθην λίαν εὐχάριστον ἐκπληξιν. Ὁ ἐπιτίτλος «πρὸς οἰκοδομήν» εἰλκυσε τὸ ἐνδιαφέρον μου νὰ μελετήσω προσεκτικώτερον τὸ περιεχόμενον. Τῷ ὄντι τοῦτο ἀποτελεῖ μεγάλης πνευματικῆς ὠφελείας καὶ «οἰκοδομῆς» ἔργον οὐ μόνον διὰ πάντα ἱερατικόν, ἀλλὰ καὶ διὰ πάντα εὐδιάθετον εὐσεβῆ χριστιανόν. Εἰς τὰς ὑπὲρ 200 σελίδας του παρελαύνου συντομα κηρυκτικὰ δοκίμια, ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἐκάστης Κυριακῆς ἢ καὶ διαμέσου Ἑορτῆς ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἰδιαίτερος πανηγυριζόμενων. Θὰ ἡδύνατο τὸ ἔργον νὰ ὀνομασθῆ καὶ «Ὁμιλίαριον», ἐφ' ὅσον παρέχει τὴν πνευματικὴν ὕλην συντόμου «Ὁμιλιαρίου» κατὰ τὴν χρονολογικὴν σειρὰν ἐνδὸς Ἡμερολογίου, ἐξ οὗ καὶ ἡ προσωνομία «Ἡμερολόγιον».

2. Ὡς ἀναγινώσκομεν ἐν τοῖς «Προλεγόμενοις» τὸ «Ἡμερολόγιον» του ἤρχισε δημοσιεύων ὁ Σεβασμιώτατος τὸ ἔτος 1973, Μητροπολίτης ὄν τότε Ζιχωνῶν καὶ Νευροκοπίου. Μετὰ τὴν εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Πατρῶν κατάστασιν αὐτοῦ, ἐν ἔτει 1974, μόλις νῦν ἤρξατο τὴν συνέχισιν τοῦ ἔργου τούτου διὰ τὸ 1978. Διακαῆς πόθος τοῦ Σεβ. Ἱεράρχου εἶναι νὰ δημοσιεῖ κατ' ἕκαστον ἔτος τὸ Ἡμερολόγιον του μὲ διαφορετικῆς κηρυκτικῆς ὕλης περιεχόμενον, ὥστε νὰ ἐμφανίζεται τὸ Ἡμερολόγιον Κηρύγματος πάντοτε ἐπίκαιρον καὶ συγχρονισμένον. Τὸ ἔργον δὲν εἶναι μόνον ἐποικοδομητικόν καὶ ὀφέλιμον διὰ τὸν χριστιανόν, τὸν ὀρε-

γόμενον τὴν γεῦσιν τῆς χριστιανικῆς διδασχῆς διὰ τῆς ἐρμηγείας Εὐαγγελικῶν ποικίλων θεμάτων' ἀλλὰ πρωτίστως ὀφελιμώτατον καὶ δύναμαι νὰ εἴπω ἀπαραιτήτων διὰ τοὺς εὐλαβεῖς Ἱεροκλήρικας, τοὺς Ἐφημερίους καὶ τοὺς ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ Ἀμβωνος λαϊκοὺς κήρυκας τοῦ θεοῦ λόγου.

3. Εὐχόμενοι εἰς τὸν Σεβασμιώτατον, ὅπως συνεχίσῃ ἐν ἀδιαπτώτῳ ὑγείᾳ καὶ ρώσει σώματος καὶ πνεύματος τὸ ὀφελιμώτατον «Ἡμερολόγιον Κηρύγματος - πρὸς οἰκοδομήν», ὑποβάλλομεν τὴν παράκλησιν, ὅπως θελήσῃ ν' ἀπλοποιήσῃ ἐν πολλοῖς τὴν φράσιν καὶ τὰς διατυπώσεις τῶν νοημάτων του, χάριν τῶν πολλῶν, τῶν μὴ ἐπαρκῶς μεμορφωμένων θεολογικῶς κληρικῶν καὶ λαϊκῶν. Πάντως εὐχόμεθα τὸ ἔργον νὰ εὐρη ἀναγνώστῃς ὅσον πλείστους, ὡς τὰ μάλιστα ὀφέλιμον καὶ πρωτοτύπως διειργασμένον.

ΚΩΝ Γ. ΜΠΙΟΝΗΣ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ἱερὰ Μητρόπολις Ἰωαννίνων

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει ἀφ' ἐνὸς τὰς διατάξεις τοῦ Ν. 346) 1976, «Περὶ τρόπου πληρώσεως Ἐφημεριακῶν τινῶν θέσεων καὶ συστάσεως Εἰδικῶν Σχολῶν Ἱερατικῆς Μορφώσεως» (ΦΕΚ 142/10.6.1976 τεύχος Α'), τὴν ὑπ' ἀριθ. 3154 ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (ΦΕΚ 838/26.6.1976, τεύχος Β') καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸ ἀρθρ. 33 - 36 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», καὶ προκειμένου νὰ πληρωθῶσι αἱ ὑφιστάμεναι κεναὶ Ἐφημεριακαὶ θέσεις τῶν ἐνοριῶν:

1) Ἀγίας Ἀναστασίας Ἀγίας Ἀναστασίας, 2) Ἀγίου Νικολάου Μεγάλου Γαρδικίου, 3) Κοιμ. Θεοτόκου Ἀσπροχωρίου, 4) Ἀγίου Γεωργίου Μανασῆ καὶ 5) Κοιμ. Θεοτόκου Τερρόθου, καλοῦνται οἱ βουλομένοι καὶ ἔχοντες τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων, τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Νόμων καὶ Κανονισμῶν ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρύξεως ἐν τῷ Περιοδικῷ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσι τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὰ περαιτέρω.

Οἴκοθεν νοεῖται ὅτι θὰ προτιμηθῶσι οἱ ἔχοντες Πτυχίον Ἐκκλησιαστικῆς τινος Σχολῆς.

Ἐν Ἰωαννίνοις τῇ 9ῃ Δεκεμβρίου 1977

† Ὁ Ἰωαννίνων ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Λήμνου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις α) τοῦ Νόμου 346) 1976 «Περὶ τρόπου πληρώσεως Ἐφημεριακῶν τινῶν θέσεων κ.λπ. 6) τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 33 παράγρ. 2 καὶ 3 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2) 1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως καταλάβωσι μίαν τῶν κενῶν Ὀργανικῶν θέσεων Ἐφημερίων, 1) Ἀγ. Γεωργίου Ἀττικῆς, 2) Εὐαγγελισμοῦ Θεοτόκου Μούδρου, 3) Ἀγ. Δημητρίου Κονδιᾶ, 4) Ἀγ. Γεωργίου Κάσπακα, 5) Εἰσοδίων Θεοτόκου Βάρους, 6) Κοιμήσεως Θεοτόκου Τσιμάνδριων, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρύξεως εἰς τὸ Περιο-

δικόν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», υποβάλλωσιν ἡμῖν αἴτησιν μετὰ τῶν νενομισμένων πιστοποιητικῶν, διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Μυρίνῃ τῇ 19ῃ Δεκεμβρίου 1977

† Ὁ Ἀῆμων ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

Ἐπαρὶ Μητρόπολις Μαντινείας καὶ Κυνουρίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 33 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2) 1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 346) 1976, «Περὶ τρόπου πληρώσεως Ἐφημεριακῶν τιμῶν θέσεων καὶ συστάσεως Εἰδικῶν Σχολῶν Ἱερατικῆς Μορφώσεως», ὡς καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 3145) 26.6.1976 σχετικὴν Ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, «Περὶ ἰδρύσεως Εἰδικῶν Σχολῶν Ἱερατικῆς Μορφώσεως», καὶ προτιθέμενοι νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων 1) Ἱ. Ναοῦ Γενεσίου τῆς Θεοτόκου τῆς Κοινοῦτος Ἁγίου Πέτρου Κυνουρίας καὶ 2) Ἱ. Ναοῦ Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Τξίδα Μαντινείας, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ Νόμων τοῦ Κράτους προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἐν τῇ Περιοδικῇ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», υποβάλλωσιν ἡμῖν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν νενομισμένων πιστοποιητικῶν, διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Τριπόλει τῇ 23ῃ Δεκεμβρίου 1977

† Ὁ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ — ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Γεωργίου Ἀθ. Χώρα, «Κωνσταντινούπολις», Ἡ βυζαντινὴ καὶ ἡ σημερινὴ πόλις, Ἀθήναι 1977.

Τοῦ αὐτοῦ, Τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ, Ἀθήναι 1977.

Παρακλητικοὶ Κανόνες. Εἰς τοὺς Ἁγίους Θεράποντα-Θεωρῶν καὶ Κοσμῶν τῶν Αἰτωλῶν. (Ἐκδίδονται ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγ. Θεράποντος Κάτω Τοῦμπας Θεσσαλονίκης). Θεσσαλονίκη 1977.

Ἀναστασίου Τίγκα, Θεολόγου, Ἡ Φυτοζωολογία τῆς Α.Γ., Ἀθήναι 1977, σελ. 223.

Παρνασσός, Φιλολογικὸν Περιοδικὸν κατὰ τριμηνίαν ἐκδιδόμενον, Τόμος 10', ἀρ. 2 (Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 1977).

Χριστοδοῦλου Κ. Παρασκευαΐδη, Μητροπ. Δημητριάδος, Ὁ Ἐκσυγχρονισμὸς τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐκδ. «Ἡ Χρυσόπηγῆ», Ἀθήναι, ἀρ. 6.

Τοῦ αὐτοῦ, Γιατί ἀπομακρύνονται οἱ Νέοι ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία; Ἀθήναι, ἀρ. 7.

Τοῦ αὐτοῦ, Ἡ Κρίσις τῆς Δημοκρατίας, Ἀθήναι, ἀρ. 8.

Τοῦ αὐτοῦ, Ἡ Κρίσις τοῦ Πολιτισμοῦ μας, Ἀθήναι, ἀρ. 9.

Τοῦ αὐτοῦ, Οἱ ἀσθένειες τοῦ Πολιτισμοῦ μας, Ἀθήναι, ἀρ. 10.

Τοῦ αὐτοῦ, Ἡ εὐθύνη μας γιὰ τὴν ἀθεΐα, Ἀθήναι, ἀρ. 11.

Ὁ Σεβασμιώτατος εἶναι γνωστὸς διὰ τὴν συγγραφικὴν του δράσιν ἐπὶ ὅλων τῶν πεδίων τῶν διαφερόντων τὴν Ἁγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν, τὴν ἐπιστημονικὴν Θεολογίαν, τὸν Πολιτισμὸν καὶ τὰ σύγχρονα κοινωνικὰ προβλήματα. Εἶναι δὲ ἀξιολογώτατα καὶ τὰ ἐκκλησιαστικῶν χαρακτήρος ἔργα του. Διὸ καὶ συνιστῶμεν ἐκθύμως ὄχι μόνον τὰ ἀνωτέρω σημειούμενα δημοσιεύματα, ἀλλὰ καὶ πάντα ὅσα σημειοῦνται ἐκαστοτε εἰς τὸ Δελτίον τῆς «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ» ἔργα τοῦ ἀρίστου χειριστοῦ τοῦ καλῆμου Σεβ. Μητροπ. Δημητριάδος κ. Χριστοδοῦλου Κ. Παρασκευαΐδη.
Κ. Γ. Μ.

« ΕΚΚΛΗΣΙΑ »

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΙΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Πατρῶν ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

† Ὁ Ἐλασσῶνος ΣΕΒΑΣΤΙΑΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Α) Ἐσωτερικοῦ : Δραχμαὶ 300 ἑτησίως.

Β) Ἐξωτερικοῦ : Δολλάρια 12 ἑτησίως.

Τιμὴ ἐκάστου τεύχους μετὰ τοῦ «ΕΦΗΜΕΡΙΟΥ»

δρχ. 15.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐόρτια Γράμματα.

Μήνυμα τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Δημητρίου ἐπὶ τοῖς Χριστουγέννοις.

Ἐόρτιον μήνυμα Χριστουγέννων 1977 τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ.

Ἰωάννου Ν. Καρμίρη, Ἀκαδημ. Ὀμοτ. Καθηγ. Παν/μίου Ἀθηνῶν, Περὶ τὸν Διάλογον μετὰξὺ Ὀρθόδοξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν.

Ἡ Ἐνθρόνισις τοῦ Νέου Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου κ. Χρυσοστόμου.

Κατάλογος τῶν πρὸς Ἀρχιερατεῖαν Ἐκλογίμων.

Παρατηρήσεων στήλη.

Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά.

Βιβλιοκρισίαι.

Παράρτημα.

Νέα [Βιβλία καὶ Περιοδικά.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ Ἀθηνῶν, Ἰασίου 1 — Τηλ. 710.7

Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Ἰωάννης Μιχαήλ. Ἀναστασάκη 3, Ζωγράφου. Τηλ. 787.978.